

Minutele mincinoase
si
secretete lor

PARTEA A III-A

Secretul Ariei
SARA SHEPARD

LEDA

SARA SHEPARD

Micutele minciñoase
și secretele lor

Secretul Ariei

Cartea 3

SARA SHEPARD

Este

autoarea îndrăgitei serii *Micuțele mincinoase*, devenită bestseller și ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania și a absolvit New York University, obținând și un master la Brooklyn College.

Pelângă seriile pentru adolescenți *Micuțele mincinoase* și *Jocul minciunii*, a publicat și romanele *All the things we didn't say* (2009) și *Everything we ever wanted* (2011). Scrie de când se știe, deși când era mică și-ar fi dorit să devină actriță de telenovele, designer de jocuri de lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalații artistice și jocuri video

*Tevedecândteculci,
Tevedecândtescoli,
Știedac-aifostcuminte,
Iar de n-aifost, iaaminte!*

- MOȘ CRĂCIUN VINE ÎN ORAȘ

Pentru K

**DE SOLSTIȚIU,
CU CÂT MAI MULȚI,
CU ATÂT MAI FERICIȚI**

— Nu-i așa că-i superbă muzica de tulnic australian?

Byron Montgomery sprijini volanul cu genunchii în timp ce introduse un CD în fanta consolei din Subaru. Se auzi o muzică de tulnic australian, iar el mișcă din cap înainte și înapoi.

— E atât de... spirituală! O muzică perfectă pentru Solstițiul de iarnă.

— Îhî, mormăi Aria Montgomery absentă, uitându-se atentă la fularul de lână gri pe care-l tricota.

Mașina trecu peste o denivelare și Aria mai că se înțepă cu una din andrelele de lemn.

— Mie tulnicele australiene mi se par jalnice. Fratele Ariei, Mike, lovi cu piciorul în spatele scaunului ei. Sună ca o combinație de zumzăit de viespi în stup și un pârț de boșorog.

Byron se încruntă și-și trecu mâna prin părul încâlcit.

— Voi, copii, trebuie să vă lăsați cuprinși de spiritul sărbătorii. N-ar fi indicat să fiu eu acela care va cânta de Solstițiu.

Aria se abținu să nu-și dea ochii peste cap.

Era 24 decembrie și familia ei mergea spre cabana „Gheara Ursului” din Munții Pocono, unde Byron avea să schieze, Mike să se dea cu snow-boardul, iar Aria să tricoteze și să scrie în jurnal. Pe Northeast Extension, o mașină din două gema de cadouri frumos ambalate, lăzi cu vin și poate un jambon congelat sau un tort de fructe. Spre deosebire de ele, în mașina familiei Montgomery se aflau trei rogojini de yoga, vase de ars tămâie, un ulcior cu mied de casă, făcut de Byron în pivniță, și un buștean mare de tot și crăpat, pentru a fi aprins în seara celei mai lungi nopți din an. Familia Ariei sărbătorea Solstițiul de iarnă în loc de Crăciun, Hannuka sau Kwanzaa. Deși ambii ei părinți fuseseră crescuți în tradiția Bisericii Episcopaliene, la ei nu venea niciodată Moș Crăciun, nu mergeau la biserică și nu cântau colinde. În timp ce toată lumea primea cadouri la un moment dat în decembrie, Aria primea, în fiecare an, doar o coroniță împletită din iederă.

Până atunci, pe Aria nu o deranjase niciodată sărbătorirea Solstițiului – acceptase de multă vreme că familia ei era... diferită –, dar anul acesta, după moartea vechii sale prietene, Ali, după mesaje malefice trimise de A. Și după ce aflase că ucigașul lui Ali e cel mai popular băiat din Rosewood Day, Ian Thomas, tânjea după tradițiile pașnice de Crăciun pe care familia ei le ocolea. Să se adune în jurul bradului împodobit. Să-și ofere cadouri unii celorlalți. Să stea în

casă și să se uite la filme siropoase despre Crăciun, în loc să se târască prin sălbăticie, să se bată în piept precum gorilele contopindu-se cu natura.

Cu ochii pironiți pe geam, la mașinile care treceau pe șosea, Aria invidia chipurile emoționate ale copiilor care priveau atent de pe banchetele din spate. Când trecură pe lângă un indicator care semnala o pepinieră de brazi, se gândi să-l întrebe pe Byron dacă nu pot să taie și ei unul. Știa exact ce i-ar răspunde: *Pomul acela are suflet! Ne-ar urî să-i stricăm rostul în halul ăsta!*

— Mă întreb ce-o face Ella acum, vorbi Aria, când mașina trecu iute ca vântul pe lângă un VW Jetty cu geamuri fumurii.

Byron își vârî degetul în gaura de lângă manșeta puloverului, o expresie de stânjeneală traversându-i chipul.

— Sunt sigur că, chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, mama voastră e undeva deasupra Oceanului Atlantic.

Aria se întoarse și se uită la panoul cu reclamă la mallul Devon Crest, deschis recent. **AVEM CEA MAI MARE ȚARĂ A LUI MOȘ CRĂCIUN DINTRE TOATE STATELE DIN ZONĂ!** – scria în partea de jos. Ella era în drum spre Suedia, în căutare de chifteluțe, un Volvo și obiective turistice. Aria sperase s-o ia cu ea – familia Montgomery locuise la Reykjavik, în Islanda, timp de trei ani, și toamna trecută Aria

plânsese în avion tot drumul înapoi spre Rosewood. Plecarea în Europa ar fi fost metoda perfectă să se relaxeze după drama din primul semestru, dar Ella îi spusese că trebuie să plece singură în călătorie.

Aria îi înțelesese nevoia de a pleca. Căsătoria ei cu Byron se destrămase când aflase că el avea o relație cu Meredith Stevens, fosta lui studentă. A. – alias Mona Vanderwaal – fusese cea care dăduse în vileag aventura lor, adăugând că Aria știuse de relația secretă. Ella se supăraseră atât de tare pe Aria, încât o gonise de-acasă, dar mai apoi se împăcaseră. Byron încă locuia cu Meredith într-un apartament dărăpănat din Old Hollis, dar, din fericire, ea își petrecea sărbătorile cu părinții ei, în Connecticut. Nu cu mult timp în urmă, Meredith lansase știrea-bombă: era gravidă în luna a treia... și intenționa să păstreze copilul. Pe lângă asta, anunță că ea și Byron urmau să se căsătorească imediat ce se finaliza divorțul lui.

Byron se întinse spre Aria și-i puse o mână pe genunchi.

– Știu că-i trist că mama voastră nu-i aici. Dar asta e șansa noastră de a petrece un timp împreună. Vă promit că ne vom distra pe cinste.

– Știu, spuse Aria cu voce calmă, bătându-l ușor pe mână.

Oricât ar fi vrut să-l disprețuiască pe Byron din cauză că dezbinase familia, nu putea – el rămăsese același tată distrat, afectuos și bleg pe

care îl iubea. Era *chiar* frumos să petreacă un timp împreună, mai ales că Meredith nu avea să fie prezentă. Cât stătuse Aria cu Byron, în perioada când nu vorbea cu Ella, nu se apropiase deloc de Meredith.

Se termină o piesă la tulnic și începu alta – care suna exact la fel ca precedenta. Aria își luă andreele și studie fularul. Avea aproape doi metri. Intenționase să i-l dea lui Ezra Fitz, tipul pe care-l cunoscuse la un bar studentesc în ziua când revenise acasă din Islanda și care – descoperise de-abia după ce se sărutaseră – era profesorul ei de engleză la Rosewood Day. Imediat după ce-și mărturisiseră afecțiunea unul pentru celălalt, A. făcuse publică relația lor. Ezra demisionase urgent din postul de profesor și plecase în Rhode Island.

De la plecarea lui, Aria se îmbolnăvisese de tulburare *Ezra* post-traumatică – TEPT. Nu se putea gândi decât la el. Îi scrisese o grămadă de e-mailuri, dar el nu-i răspunsese. Își găsisese pe altcineva? Dar cum rămânea cu toate lucrurile pe care i le spusese – cât de grozavă era și că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea? Dacă ea nu-l va uita *niciodată*? Dacă nu se va mai săruta cu niciun *alt* băiat? Mai avusese prieteni înainte – primul ei iubit fusese un băiat pe nume Hallbjorn Gunterson, din Islanda, iar semestrul trecut ieșise chiar și cu Sean Ackard, un băiat tipic pentru Rosewood Day. Dar nu simțise pentru niciunul ceea ce simțise pentru Ezra.

După o scurtă oprire, când Byron cumpără gustări și dădu un telefon, virară pe un drum lateral, în dreptul unui indicator mare pe care scria „Gheara Ursului”. Pe aleea lungă pentru mașini, Byron ambală motorul și cabana le apăru în fața ochilor. De fapt, nu era deloc o cabană, ci ditamai conacul de piatră. Terenul era acoperit cu zăpadă proaspătă, scânteietoare. O telecabină transporta schiorii în vârful muntelui. Alte indicatoare de lemn arătau drumul spre centrul de relaxare, terenurile de tenis acoperite, sala de gimnastică, centrul de închiriat articole pentru schiat, patinoar și circuitele de sănii trase de câini.

Aria rămase cu gura căscată. Mike, la fel.

— De-*abia* aștept să mă dau cu snow-boardul după-masă, spuse el.

— De ce nu ne-ai spus ce frumos e locul ăsta? întrebă Aria.

Fusese convinsă că la „Gheara Ursului” toaleta era în curte, podul era plin de ratori și îngrijitorul era fioros, ca în filmul *Strălucirea*.

— Mi-am zis ca anul ăsta de Solstițiu să mergem într-un loc special. Merițați.

Byron viră pe aleea circulară. Câțiva angajați se apropiară imediat, prefăcându-se că nu văd farul din spate spart al mașinii, oglinda de la geamul pasagerului lipită cu scotch sau numeroasele abțibilduri lipite de Aria și Mike pe bara de protecție din spate. Nu comentează nici la vederea bușteanului, ci îl așezară veseli în

căruciorul pentru bagaje, alături de celelalte valize ale familiei.

Aria coborî din mașină și-și relaxă umerii, cuprinsă de un optimism subit. Aerul mirosea a proaspăt, oaspeții erau rumeni în obraji și zâmbitori. La fereastra din față trona un brad uriaș. Putea pretinde că-i al ei. Poate va învăța chiar să schieze.

Auzi un pas în spate și se răsuci. O siluetă se furișă înapoia clădirii, de parcă respectiva persoană, oricine-ar fi fost, nu dorea să fie văzută. Aria se gândi imediat la A., care o pândise luni la rând. Dar numai paranoia ei era de vină. A. – Mona – nu mai exista.

– Mai am o surpriză pentru voi. Byron arată spre intrarea în cabană. Vreți să vedeți ce-i acolo?

Aria și Mike intrară după el pe ușile duble într-un hol cochet, cu lambriuri de lemn. Oameni îmbrăcați cu pulovere Fair Isle se odihneau lângă foc. O femeie amabilă, genul de bunică tipică, își flutură mâna salutând-o pe Aria din spatele recepției.

– Poate că surpriza e o chestie trăsnet, ca și cum te-ai da pe tobogan, îi șopti Aria fratelui ei. Sau ca un zbor cu elicopterul pe deasupra munților.

– Sau poate că anul ăsta chiar primim *cadouri*, replică Mike, cu ochi strălucitori. Aș da orice să am un iPad. Sau un ATV din ăla super, cum are Noel Kahn.

Byron se opri în mijlocul holului și arătă cu degetul.

— Priviți!

Aria îi urmări privirea spre bar. O femeie și un bărbat stăteau cu spatele la ei, bând Bloody Mary. Doi băieți de liceu, care purtau ochelari de schiori pe post de banderole de cap, tocmai își terminau berile Heineken. O fată de liceu slabă, în blugi strâmți și un pulover negru prea larg, se așeză pe un taburet din colț, bând suc de ghimbir. Când se răsuci și-și arătă burta puțin umflată, Ariei i se opri inima în loc. Nu. Nu era posibil așa ceva!

—Hei! Ochii lui Meredith se luminară când se ridică de pe taburet. Mă bucur așa de mult să vă revăd!

Fugi spre ei, îi ocoli pe Aria și Mike și-l sărută lung pe Byron.

Aria simți un nod în gât, cât un buștean de Crăciun. Se dusesse pe apa sâmbetei distracția cu tatăl ei și Mike...

2

ÎNGHESUIȚI

CA SARDELELE

Soarele cobora spre apus și o ceață violetă fină

se lăsa deasupra munților, iar Aria, Mike, Byron și Meredith stăteau în jurul unei mese mari și rotunde, în sala de mese a cabanei. O interpretă la harpă, în rochie de bal, cânta colinde liniștitoare. Familiile din stânga și din dreapta lor beau vin roșu și lapte de pasăre cu alcool, făceau schimb de cadouri și glumeau pe seama amintirilor de Crăciun din anii trecuți. Oare familia Montgomery despre ce vorbea?

Despre vomat.

— Incredibil cât de repede îmi vine să vomit, spunea Meredith, sorbind puțin suc de ghimbir.

Aveau în față un antreu minunat cu vinete, ciuperci, broccoli și *quinoa*, dar nu îndrăznise să ia nicio înghițitură.

— În clipa asta mi-e foarte bine, în următoarea – *bleah!* Iau toaleta în brațe sau trag pe dreapta ca să vomit. Odată, am vomat într-un cornet de hârtie la mall.

— Grozav! Mike se aplecă în față, proptindu-se în coate. Și cum e, îți vine așa, ca un proiectil?

— Câteodată, spuse Meredith, prinzându-se cu mâinile de cap, obosită.

Ăăă... *suntem la masă?* ar fi vrut să spună Aria, uitându-se lung la porția de ravioli pe care i-o adusese chelnerul. Acum i se părea că și colțunașii cu carne semănau cu o vomă.

— Biata de tine! Byron dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Meredith. Dar sunt niște ritualuri de Solstițiu excelente care te-ar putea ajuta. Și am adus cu mine o grămadă de

ierburi alinătoare.

Meredith cuprinse paharul în palme.

— De-abia aștept să sărbătorim Solstițiul. Sună așa de magic și de spiritual!

— Și noi suntem încântați că ești aici, cu noi. Nu-i așa, Aria?

Byron o privi fix pe fiica lui. Aria își culese o scamă imaginară de pe fustă. Era clar că Byron voia ca ea să o întâmpine pe Meredith cu brațele deschise – până și Mike se străduise, probabil pentru că Byron îi promisese un abonament nelimitat la snow-board. Dar Aria se simțea mult prea rănită.

După ce apăruse Meredith, Byron îi explicase că planurile ei din Connecticut se schimbaseră în ultima clipă – părinții ei se hotărâseră să-i viziteze pe fratele ei în Maine, și nu pe ea. Așa că el luase măsuri și-o invitase pe Meredith la cabană, dar fără să-i întrebe nimic pe Aria și Mike.

— Știu că am planificat să fim doar noi trei, dar n-am suportat să o știu singură acasă, le spusese Byron cu o voce atât de afectuoasă și îngrijorată, mai-mai să o compătimizească și Aria pe Meredith.

Numai că Aria se uitase din nou la Meredith și văzuse pe fața ei un zâmbet viclean, ca și cum ar fi pus la cale toată povestea asta numai ca să-i facă ei zile fripte.

Administratorul își ceruse mii de scuze că nu vor putea intra în camere decât după cină, drept

pentru care patru se plimbaseră prin împrejurimi câteva ore, admirând pista pentru săniile trase de câini, toboganele și terenurile pentru trageri cu pușca în discuri de argilă. Pe aleile din jurul stațiunii, Meredith se purtase ca o bătrânică, îngrozită să n-alunece pe vreun petic de gheață imaginar. Îl făcuse pe Byron să petreacă patruzeci și cinci de minute în magazinul de suveniruri ca să cumpere un costumaș de bebeluș potrivit pentru ambele sexe. Și-i ceruse s-o conducă la toaletă de unsprezece ori, când trebuise să facă pipi. Cât așteptaseră în hol în pauza de pipi numărul patru, Byron o strânsese scurt pe Aria de umeri.

— Ești bine?

— Cum nu se poate mai bine, răspunsese ea cu voce de gheață, rezistând impulsului de a-și trage părul de sub mâna lui.

Acum, Byron ridică paharul cu vin și-l ținu în aer.

— În cinstea Solstițiului!

Meredith îi atinse paharul cu al ei, iar Aria și Mike îi urmară exemplul în silă, ridicându-și paharele cu Sprite.

— Haideți să revedem programul pentru următoarele câteva zile, continuă Byron, după ce trase o dușcă zdravănă. Mâine mi-am zis să mergem la plimbare prin natură și să facem Cercul încrederii. Se întoarse spre Meredith. Ne luăm de mână în pădure și respirăm toți deodată, ca unul, întâmpinând schimbarea

anotimpurilor.

— *Dar bineînțeles*, spuse Meredith, de parcă și ea sărbătorea Solstițiul de ani de zile.

— Vom arde sigur bușteanul în seara aceea.

Byron tăie o bucată de lazane cu tofu și-o duse la gură. Nu era vegetarian decât în perioada Solstițiului.

— Conform folclorului scandinav, arderea lui face ca soarele să strălucească mai puternic. Iar a doua zi dimineață, vom alerga în pielea goală.

— În pielea goală? Meredith își încreți fruntea. Adică fugiți goi pe-afară?

Mike chicoti lasciv, apoi își plimbă privirea prin sala de mese.

— Ar trebui s-o recrutez pe *ea* pentru asta.

Arătă cu degetul spre o blondină drăgălașă care lua masa cu părinții. Byron se șterse la gură cu șervețelul.

— Să alergi în pielea goală te înviorează. De obicei fugim foarte de dimineață, ca să nu ne deranjeze nimeni. Și ne păstrăm lenjeria pe noi, adăugă el, zâmbind. Americanii nu sunt cei mai deschiși oameni de pe Pământ când e vorba de aceste ritualuri.

— Nu sunt sigură că e o idee bună să alerg, în cazul meu. Meredith se bătu pe abdomen. Frigul i-ar putea face rău copilului. Sau dacă mă împiedic și cad pe burtă?

Aria se aplecă în față.

— Ellei îi plăcea la nebunie să alerge în pielea goală. Odată, mi-a spus că a alergat și când era

gravidă în luna a șasea cu Mike.

Se uită pe furiș la Meredith. Arăta descurajată. Perfect!

Gura lui Byron zvâcni.

— E-adevărat, dar poate că Meredith are dreptate.

Meredith rosti cu glas sfidător:

— Nu contează. O să alerg și eu.

O săgetă pe Aria cu o privire, parcă zicându-i: „Nu scapi tu așa ușor de mine!”

Aria întoarse capul, privirea căzându-i pe bradul din colțul încăperii. Era decorat cu păsărele de sticlă, boabe de porumb înșirate pe ață și fundițe albe. Sub el erau stivuite cadouri, iar un trenuleț se învârtea în jurul lor.

O familie tânără, cu doi copii – un băiat și o fată de patru și șase ani stătea în fața bradului ținându-se de mână. Tatăl îl ridică pe băiat ca să vadă mai bine una din decorațiile în formă de pasăre. Aria nu auzea tot ce-și spuneau, dar sigur mama rostise „Moș Crăciun”.

I se umplură ochii de lacrimi. Familia aceea urma să aibă niște amintiri superbe. Nu cu mult timp în urmă, și familia ei trăia lucruri asemănătoare – da, la Solstițiu, și deși erau lucruri cam nebunești, măcar fuseseră împreună cu toții. Fuseseră atât de fericiți în Islanda! Părea că părinții ei se îndrăgostiseră din nou unul de altul cât stătuseră acolo, dar totul se dusese de râpă când se întorseseră la Rosewood.

Terminară antreul și comandară deserturi pe care să le împartă, inclusiv budincă de tapioca și cremă de zahăr ars, pe care Aria nu le putea suporta. Când le aduse chelnerul, Meredith inspiră, se făcu verde la față și-și împinse scaunul înapoi.

—Trebuie să..., zise ea repede, umflându-și obrazii.

Fugi spre baie și începu să vomite încă de la ușă. Râgăiturile ei se auzeau până în sala de mese. Mesenii se uitară alarmați în direcția băii.

— *De-a dreptul scârbos*, comentă Mike.

Un hamal în costum roșu apăru lângă Byron.

— Domnule, camerele dumneavoastră sunt gata. V-am dus și bagajele.

— Excelent! Byron se frecă pe frunte, părând dintr-odată obosit. Cred că acum ne-ar prinde bine tuturor să ne întindem puțin.

Hamalul îi dădu o cheie și-i spuse să urce la etajul al patrulea. Odată ce Byron plăti nota, o recuperare pe Meredith din baie. În drum spre lift, ea se sprijini de brațul lui Byron, pufăind și fornăind, ca și când ar fi fost în travaliu.

— La mine-o să stea telecomanda televizorului în seara asta, îi spuse Mike Ariei în lift. Se transmite un meci grozav de arte marțiale mixte.

— Cum vrei tu, zise ea, obosită. În clipa respectivă, s-ar fi uitat la oricare dintre emisiunile stupide ale lui Mike – oricum, să scape de Byron și Meredith și să meargă în propria lor cameră era o răsplată suficientă. Eu

aleg prima din minibar.

— Byron, grăbește-te! strigă Meredith, aflată mai în față, pe coridor, în timp ce Byron scotocea prin buzunare. Se răsuci și se ținu de burtă, albă la față ca hârtia. Cred c-o să vomit din nou.

— Bine, bine.

Byron introduse cheia în broască și descuie ușa. Meredith țâșni înăuntru și trânti ușa de la baie. Se făcură auzite alte zgomote dezgustătoare.

Byron intră în holul mic care dădea în cameră și-și puse mâinile pe șolduri.

— Arată minunat.

— Și camera noastră? întrebă Aria.

Byron lăsă capul pe-o parte.

— Asta e camera voastră.

Aria căscă niște ochi cât cepele. Încetul cu încetul, își dădu seama de realitate.

— Stăm toți *împreună* în aceeași cameră?

Ea crezuse că, din moment ce venise și Meredith, Byron schimbase rezervarea. El clipi.

— Scumpo, locul ăsta e foarte scump. Și, oricum, toată stațiunea era deja rezervată.

Aprinse luminile, dezvăluind două camere mari, o chicinetă și ușa închisă a băii. Meredith tuși slab dinăuntru.

— Acesta e un apartament – voi doi puteți avea locul vostru, dacă dormiți pe canapeaua extensibilă din living.

Aria simți o crampă în stomac. O canapea

extensibilă nu era destul de bună. Tot îi va *auzi* pe Byron și Meredith cea gravidă prin ușă.

Se simțea ca un gheizer gata să țâșnească. Acesta era timpul pe care trebuia să-l petreacă ea cu tatăl ei. Timpul dedicat apropierii dintre ei. Oare Byron nu înțelegea asta? Nu știa cât de grele fuseseră ultimele luni? Ar fi putut să-i spună lui Meredith să nu vină. Ar fi putut hotărî, măcar de data asta, că Aria și Mike erau pe locul întâi.

— Trebuie să plec, izbucni ea.

își smulse sacoșa de pânză din cărucior și ieși pe ușă.

— Unde? strigă Byron după ea.

Însă Aria nu se întoarce. Străbătu coridorul ca o furtună, coborî scările în goană și ajunse tropăind în holul cel mare, cu lambriuri de stejar. O femeie cânta *Jingle Bells* la un mic pian cu coadă din colț. Oamenii beau cidru gratis dintr-o carafă de lângă recepție. Copiii făceau îngerii în zăpada proaspăt căzută. Era un loc minunat și Aria nu-și dorea altceva decât să rămână, dar știa că nu putea, nu putea, pur și simplu.

Trebuia să plece naibii de-acolo!

Celularul Ariei arăta 9:57 p.m. Când autobuzul opri în parcare din gara Rosewood Greyhound. Simțindu-se slăbită și murdară, coborî scările clătinându-se, își recuperează sacoșa din compartimentul de bagaje și țâșni printre nămeți spre vechea ei prietenă, Emily Fields, căreia îi telefonase ca s-o roage să vină după ea cu mașina. Își scoase din nou celularul.

„M-am întors la Rosewood, teafără și nevătămată”, îi scrise ea lui Byron. „Distracție plăcută mâine.”

După ce Aria părăsise camera comună din cabană, Byron mersese după ea în hol, încercând s-o convingă să rămână. Dar ea se ținuse tare pe poziție. Cu inima grea, Byron o conduse cu mașina ca să prindă următorul autobuz spre Rosewood. Înainte de a urca, el îi pusese o mână pe umăr și-o privise cu subînțeleș. Aria crezuse că se pregătește să-i spună ceva profund. Sau să-și ceară iertare.

— Nu uita să ungi cu unt ușa din față de la casa mamei, îi zisese el, în schimb. Altfel nu vei fi apărată de spiritele rele tot restul anului.

Începu să ningă iarăși când Aria urcă în mașina lui Emily.

— Mulțumesc că ai venit să mă iei, rosti Aria.

— N-ai pentru ce. Emily scoase mașina din parcare și porni pe Lancaster Avenue. Dar ești sigură că nu vrei să stai la mine? N-o să te simți singură de sărbători?

— Nu vreau să deranjez, răspunse Aria. Emily o ducea la Ella – sub nicio formă nu avea să locuiască în apartamentul dărăpănat al tatălui ei și-al lui Meredith, din Old Hollis. Și, ca să fiu sinceră, după toate câte s-au întâmplat, poate că am nevoie de puțin timp numai pentru mine.

Nu circulau deloc mașini pe stradă și fiecare semafor din Rosewood era verde. Emily trecu în viteză pe lângă strada cea mai aglomerată din Rosewood, campusul Hollis și drumul spre vechea stradă a lui Alison DiLaurentis, ajungând la casa mamei sale în timp record. Era singura locuință din cartier care nu scânteia de podoabe de Crăciun. Semăna cu gaura lăsată de un dinte căzut dintr-o gură cu dantura albă ca perlele.

După ce-și luă rămas-bun de la Emily, Aria descuie ușa din față și-și lăsă bagajele în hol. Singurele zgomote din casă erau bâzâitul discret al frigiderului și șuierul aerului prin țevile de căldură. Când se uită pe geam, zăpada căzuse deja într-un strat alb pe gazonul din față. Conform buletinelor meteo, până dimineață, stratul avea să atingă aproximativ treizeci de centimetri.

„Visez un Crăciun alb”, cântă încet Aria. Vocea ei răsună în camera goală, umplând-o de regrete. Ce-avea să facă în următoarele zile, în casa asta mare, de una singură? Ce-o să se facă la cina de Crăciun, o să mănânce macaroane cu brânză din congelator? Poate că ar fi trebuit să-l

aducă pe Mike cu ea, dar el nu se arătase prea deranjat că stătea cu Byron și Meredith. Probabil că-și va petrece următoarele zile schiind, pescuind la copcă și trăgând cu pușca în discuri zburătoare.

Urcă anevoie la etaj și se tolăni pe patul ei, trântind ceva pe jos. Era caietul ei drag de schițe. Îl luă de jos, simțind un junghi în inimă. Era aproape sigură că-l lăsase pe birou, nu pe pat. Să-l fi mutat Ella înainte de-a pleca în Suedia? Mai fusese cineva pe-aici?

Cotorul scârțâi când îl deschise la prima pagină. Avea caietul ăsta încă de la începutul clasei a șasea; una dintre primele ei schițe o reprezenta pe Ali în ziua când ieșise din Rosewood Day și anunțase că fratele ei îi spusese unde se ascundea steagul Capsulei Timpului. Ciudat cu câtă acuratețe îi surprinsese Aria trăsăturile curbate ale feței în formă de inimă, zâmbetul cinic, din colțul gurii, scânteia din ochi. Era ca și cum Ali ar fi privit-o de pe hârtie.

Trecu peste schițele lui Ali, Spencer, Emily și Hanna – le desenase de sute de ori după ce se împrieteniseră. Urmau schițe din Islanda – șiruri de case drăguțe, un bătrân dormind la o cafenea, părinții ei șezând unul lângă altul în fața casei lor, îndrăgostiți lulea, și Hallbjorn, primul ei iubit din Islanda.

Aria răsfoi caietul mai departe. Se deschise singur la o pagină. Fata rămase cu răsuflarea

tăiată. Era profilul lui Ezra Fitz stând la tablă, la ora de engleză. Aria se uită cu jind la urechile lui mici, ușor clăpăuge. La pieptul acela lat, uimitor, peste care îi plăcuse să-și plimbe degetele. La buzele pline pe care le sărutase de nenumărate ori.

Se lăsă iar pe pernă. Unde era Ezra acum? Își petrecea sărbătorile cu familia? Se plimba cu noua lui prietenă, sub clar de lună? Ariei i se umplură ochii de lacrimi. O parte din ea voia să-și verifice din nou e-mailul, ca să vadă dacă Ezra îi trimisese o felicitare de sărbători, dar de ce să se mai deranjeze? Nu-i trimisese niciuna. Ea nu mai conta pentru el.

Se auzi un pârâit, apoi o bufnitură. Aria se îndreptă de spate și aruncă o privire înjur. Nu păreau zgomote scoase de vânt.

Încă o bufnitură și sări în picioare. Se furișă pe coridor și încercă să vadă afară prin fereastra mare și pătrată care dădea în curtea din față. Nu zări nicio mașină parcată lângă bordură, nicio siluetă înțepenită pe stradă.

Apoi ceva începu să zdrăngăne.

Aria se lipi de scări, cu răsuflarea tăiată. Butonul ușii din față se mișca înainte și înapoi, ca și când cineva încerca să intre cu forța.

— Cine e? strigă Aria cu glas subțire precum coaja de ou, apucând o crosă de lacrosse din camera lui Mike.

Să cheme poliția? Dacă era *Ian*, evadat din închisoare? La audiere, se întorsese și le fixase

cu privirea pe Aria și vechile ei prietene, cu o expresie plină de ură.

— Cine e? strigă Aria a doua oară, ținând crosa ca pe-o sabie în timp ce cobora scările în vârful picioarelor. Cine-i acolo?

Din hol, își plimbă privirea de la panoul lateral în stânga ușii din față, cu inima cât un purice. O umbră se mișcă pe terasă. Era sigur un om.

Cioc, cioc, cioc!

Aria apucă telefonul fără fir din hol.

— Chem poliția! Ai face bine să te cari dracului de-aici!

Silueta nu se mișcă. Aria apăsă pe butonul **VORBEȘTE**.

— Formez numărul!

Apăsă 911 tremurând. Tastele îi cântară slab în urechi.

— Aria? strigă o voce înfundată de pe terasă.

Aria coborî crosa câțiva centimetri. Silueta se deplasă în dreptul ferestrei.

— Nouă-unu-unu, ce urgență aveți? se auzi vocea dispecerului la celălalt capăt al firului.

— Aria? strigă iarăși persoana de afară.

Aria se încruntă. Era o voce de bărbat familiară. Și ce era cu accentul acela islandez?

— Alo? rosti operatorul, puțin mai nerăbdător de data asta. E cineva acolo?

Aria merse la fereastră. Pe terasă era un băiat înalt și blond, cu umeri lați și maxilar pătrășos, într-un hanorac bleumarin, care avea pe piept un petic pe care scria **ECHIPA DE SCHI A**

ISLANDEI. Aria scoase un hohot de râs, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— ... Hallbjorn?

— Da! exclamă vocea. Poți să-mi dai drumul? Mor de frig!

Aria descuie ușa. Pe terasa ei se afla o siluetă înaltă, plină de zăpadă pe cap, pe umeri și pe față. Aria apăsă butonul terminat ca să întrerupă convorbirea.

— Hallbjorn, șopti ea.

Era aici... în Rosewood. Acasă la ea.

N-ar fi fost mai surprinsă nici dacă ar fi căutat-o Moș Crăciun.

4

BĂIEȚII ISLANDEZI

SUNT FORMIDABILI

Hallbjorn intră călcând apăsător în holul familiei Montgomery și bătător cu bocancii plini de zăpadă în podea.

— N-am știut că poate să fie așa de frig în Pennsylvania, rosti el cu accent curat și vesel, de care Ariei îi fusese așa de dor de când plecase din Islanda. Mă simt ca acasă!

— Ce... ce cauți aici? se bâlbâi Aria, fără să se miște de lângă ușa.

În joacă, Hallbjorn se mușcă de buza de jos.

— Mi-a fost dor de tine. Am vrut să văd ce mai faci.

— La zece seara, în Ajunul Crăciunului?

— Avionul meu a fost redirecționat aici din cauza vremii – am vrut să ajung la New York, dar a fost o furtună cumplită. S-au anulat deja și zborurile de mâine. Am încercat să te sun pe fix de la aeroport, dar nu mi-a răspuns nimeni, iar numărul de celular nu ți-l știu. Mi-am zis să risc și să vin aici, pur și simplu. Se uită înjur. Nu te-am întrerupt de la nimic, nu? I-am trezit pe-ai tăi?

Aria se propti de perete, amețită.

— Sunt toți plecați din oraș. Nu sunt decât eu acasă.

Voia să-i pună milioane de întrebări, dar gura ei nu putea rosti cuvintele. Nu-l văzuse pe Hallbjorn de doi ani, dar arăta chiar mai bine decât își amintea: înalt și zvelt, parcă și mai musculos. Părul blond-deschis îi crescuse până la bărbie. Avea aceleași trăsături frumoase, ascuțite, dar ochii erau de un albastru mai pătrunzător ca oricând. Iar când zâmbea, își arăta dinții drepecți, de un alb imaculat, care meritau propria reclamă la Aquafresh. Destul să se uite la el, că i-o și lua inima la goană.

Când se cunoscuseră, Hallbjorn purta aparat dentar. La o săptămână după ce familia Ariei se mutase la Reykjavik, ea făcuse un tur cu bicicleta prin oraș, simțindu-se singură și tulburată. Trecuseră doar câteva luni de la

dispariția lui Ali și asta încă o apăsa greu pe suflet. Sperase ca, plecând din Rosewood, să-și revină mai repede după cele întâmplăte, dar încă le resimțea pe toate proaspete și dureroase.

Auzise muzică într-o cafenea și intrase. O trupă cânta pe o scenă mică din spate, înconjurată de un grup de oameni. Într-o pauză dintre piese, un tip blond se întoarse spre Aria și o întrebă ceva în islandeză. Ea roși și rosti singurele cuvinte pe care le învățase până atunci în islandeză: „în engleză, vă rog”. Băiatul zâmbi. „Ești americană?” o întrebă el într-o engleză perfectă. Când Aria îi răspunse afirmativ, îi ură bun-venit în Islanda și-i spuse că-l cheamă Hallbjorn.

După câteva minute în care schimbaseră păreri despre muzică și Aria îi spusese care era impresia ei generală despre Reykjavik, el insistase să-i arate țara. A doua zi, oprise în fața casei ei cel mai mare SUV pe care îl văzuse ea vreodată – în Islanda, toți conduceau vehicule masive care îi propulsau peste câmpuri de lavă, ghețari și zăpadă. O dusesse să vadă reperele islandeze importante – frumoasele cascade limpezi care păreau desprinse din seria de filme *Stăpânul inelelor*, craterile gigantice, vulcanii bolborosind și Insula Akureyri, unde trăiau colonii de papagali de mare o parte din an, înainte de a migra în Grecia. Vorbiseră întruna, fără să rămână niciodată fără subiecte de conversație. Aria aflase că Hallbjorn era cu doi

ani mare decât ea și voia să studieze arhitectura, că învățase să conducă snow-mobilul la cinci ani, că era D.J în timpul liber și că era dependent de emisiuni americane de genul *Big Brother*. La rândul ei, Aria îi povestise cât de plictisitoare era mica suburbie din care venea ea, că tatăl ei făcea un studiu despre credința islandeză în *huldufólk* – spiriduși – și că vara trecută prietena ei cea mai bună dispăruse.

La sfârșitul zilei, Aria îi sugerase să meargă la Laguna Albastră, izvoarele naturale, termale și sărate de care vorbeau întruna revistele de turism, dar Hallbjorn râsese de ea și-i zisese că alea erau pentru turiști, în schimb, o dusesse la un izvor fierbinte secret. Scufundându-se în apa caldă, cu miros de sulf – Hallbjorn îi spusese că avea să se învețe cu mirosul –, el se aplecase spre ea, o luase de mână și-o sărutase. Fusesse primul ei sărut.

Ieșiseră împreună patru luni, la concerte, vernisaje și spectacole cu ponei islandezi. Hallbjorn o învățase să conducă snow-mobilul, ea îl învățase să tricoteze și să folosească valoroasa ei cameră video. Toată aventura lor fusese ca un vis. Poate că Aria făcuse parte din gașca formidabilă a lui Ali în Rosewood, dar băieții tot nu-i dăduseră atenție – nu o voiau decât pe Ali. La Reykjavik însă, nu exista nicio Ali care s-o facă să se simtă întotdeauna pe locul al doilea. Mai mult, nu exista nicio Ali care să-i spună că e prea țcănită, prea inabordabilă

și prea... *Aria*. În Islanda, Aria nu schimbasese absolut nimic la ea, ba chiar își păstrase suvițele roz de păr și inelul fals din nas, dar lui Hallbjorn îi plăcuse de ea oricum. La drept vorbind, se pare că-i plăcuse de ea *mai mult* pentru că avea ceva unic.

În luna februarie a aceluiași an, se întâmplase un lucru groaznic: Hallbjorn primise o bursă la o școală specială cu internat din Norvegia, pentru copiii care voiau să studieze arhitectura. Plecase de Sfântul Valentin și, luni de zile după aceea, Aria adormise plângând. Își scriseseră la început, dar, după o vreme, nu mai primise nimic de la el. Se întâlneau cu alți băieți islandezi, dar nicio relație nu mai fusese atât de specială.

— De unde ai aflat care este adresa mea? îl întrebă ea.

Când familia ei părăsise Islanda, Hallbjorn era încă în Norvegia.

El își scoase mânușile fără degete.

— Astă-toamnă, când m-am întors de la școală, am trecut să te văd, dar cei care locuiau în casa ta mi-au spus că te-ai întors în State. Mi-au dat adresa ta.

— Pe cine vizitezi la New York?

Hallbjorn o privi cu o expresie goală, ca și cum nu s-ar fi așteptat la întrebarea ei.

— Păi... niște rude, răspunse el distrat, frecându-și zdravăn nasul roșu. Dar, cum ți-am spus, avionul și-a schimbat ruta din cauza

vremii. Îi zâmbi sfios. Te superi dacă stau la tine două nopți? Următorul avion spre New York pleacă numai în data de douăzeci și șase. Pot să-ți plătesc.

— Nu trebuie să-mi plătești, se supără Aria. Mă bucur că nu stau singură.

Îl conduse pe coridor și-l invită să stea pe canapeaua din camera de zi cât pregătește ea un ceai pentru amândoi. Așteptând să fiarbă apa, îi strigă:

— Ce mai e prin Islanda? Mi-e foarte dor de ea.

— Bine, răspuse Hallbjorn cam nepăsător. Nu-i prea interesantă.

Aria luă două câni de pe un raft înalt.

— Pe părinții tăi nu-i deranjează că ești plecat de Crăciun?

— Ăăă... nu sunt prea sigur.

— E totul în regulă cu ei?

Părinții lui Hallbjorn erau doi islandezi atletici robuști, care se îmbrăcau la fel și alergau împreună la ultramaratoane. Aria avu o scurtă bănuială că și ei trec prin ceea ce treceau Ella și Byron, dar pur și simplu nu-i venea să-și imagineze așa ceva.

— Nu, e totul în regulă. Numai că am planificat excursia asta în ultima clipă.

Din camera cealaltă răsună un clopoțel.

— Hei! exclamă Hallbjorn. Mai ai clopoței de vânt cumpărați din magazinul ăla de pe Laugavegur!

Aria duse cânilor cu ceai aburind în camera de

zi. Hallbjorn se întinsese pe canapea, cu picioarele sale lungi proptite sus, pe lada-taburet. Aria simți furnicături când se așeză lângă el.

— Dar familia *ta* ce mai face? o întrebă Hallbjorn.

— E cam dată peste cap acum, recunosc eu. Îi spuse că părinții ei nu mai erau împreună. Tata și fratele meu sărbătoresc Solstițiul de iarnă în nordul statului. Mai ții minte cum a fost?

Ochii lui Hallbjorn scânteiară.

— Ați îmbrățișat toți copacii din *Hallormsstadarskogur*! Și ați înotat goi în iazul domnului Stefansson!

Aria icni – își scosese din minte incidentul acela nefericit.

— Da, tata nu i-a *cerut voie* domnului Stefansson înainte. Slavă cerului că ai apărut tu și i-ai explicat situația.

Familia lui Hallbjorn locuia la numai un kilometru și jumătate de ei, și când domnul Stefansson apăruse cu o pușcă, amenințând să împuște familia Montgomery, pusă pe țopaială în iaz, în stil Solstițiu, Aria îl chemase repede pe Hallbjorn în ajutor.

Hallbjorn scoase pliculețul de ceai din cană.

— Mai ții minte când tatăl tău a încercat să l convingă pe domnul Stefansson să participe cu el la ritualul de Solstițiu?

— Of, Doamne, *da*. Aria se lovi cu palma pe

frunte. Domnul Stefansson s-a uitat la el ca la un nebun. Tata a zis ceva de genul: Dar, domnule Stefansson, dumneavoastră credeți în *huldufólk*! De ce nu puteți crede și în Solstițiu?”

— Ia foarte în serios credința în *huldufólk*. Mai știi altarul pe care l-a construit pentru ei din pietre?

Aria chicoti. Domnul Stefansson era convins că spiridușii islandezi locuiau în spatele casei lui.

— Striga la noi dacă ne apropiam de el prea mult, spuse Aria, zâmbindu-i apoi lui Hallbjorn.

Privirile li se întâlneau o clipă îndelungă, chipurile lor fiind înconjurată de aburii care ieșeau din cămile de ceai neatinse. Apoi Aria își coborî privirea în poală.

— Am plâns mult atunci când ai plecat în Norvegia.

— Ai fi putut să mă vizitezi la școală.

Hallbjorn o atinse pe mână.

— N-am știut dacă vrei să te vizitez.

În realitate, ea *vizitase* Norvegia cu Ella la câteva luni după plecarea lui Hallbjorn la școala cu internat, ba chiar trecuseră prin sătucul în care era școala respectivă. Ella o îndemnase pe Aria să întrebe de el la recepția școlii, dar ea fusese prea timidă și fricoasă. Dacă Hallbjorn apărea în fața ei cu o prietenă, coadă după el? Dacă îi râdea în față?

— Bineînțeles că voiam. Hallbjorn se apropie mai mult de ea. M-am gândit mult la tine cât am

fost plecat.

Când Aria ridică ochii din nou, el o privea intens. Părea foarte natural să reia relația de unde o întrerupseseră.

Aria zâmbi în sinea ei. Crezuse că avea nevoie de o pauză ca să-l uite pe Ezra și tragedia provocată de A., dar poate că, în realitate, ceea ce îi trebuia era o nouă idilă.

YOGA ÎN STIL SEXY

În dimineața de Crăciun, când toată lumea deschidea cadouri – sau, în cazul lui Byron, Meredith și Mike, se zbenguiau în compania căprioarelor, în lenjerie intimă –, Hallbjorn îi pregăti Ariei la micul dejun clătite ecologice și cârnați cu tofu. Apoi împodobi cactusul din camera de zi cu diverse obiecte roșii de prin casă – o mănușă fără deget, o lingură de plastic, o panglică lungă pe care o găsisese într-un sertar.

– De unde-ai știut că vreau brad? întrebă Aria, rămânând cu gura căscată.

Hallbjorn se mulțumi să zâmbească larg.

– Am avut eu o bănuială...

Pe urmă, Aria le trimise mesaje cu „Crăciun fericit!” lui Emily și Spencer – Hanna era evreică –, iar ea și Hallbjorn plecară pe South Street, în Philadelphia. Odată ajunși acolo, ocoliră nămeții uriași, deja pătați de pipi de câine. Aerul era rece și proaspăt, iar pe afară nu se vedea nimeni, doar niște amatori de jogging înrăiți și o mână de turiști cu aparate foto scumpe atârinate de gât. Singurele magazine deschise erau câteva sex-shopuri și o farmacie Walgreens, care făcea deja reclamă că vinde podoabe cu Rudolf și Moș

Crăciun cu 50°/o reducere.

— Uite, magazinul ăsta vinde haine de cânepă! arată Aria cu degetul spre un butic cu obloanele trase și o vitrină decorată cu o frunză uriașă de cânepă. E eco, nu?

— Câtă vreme nu sunt lucrate într-un atelier în care sunt condiții grele de muncă. Hallbjorn strâmbă din gură. Trebuie să fii foarte atentă când vine vorba de materiale ecologice și din cânepă.

Aria încuviință cu înțelepciune, de parcă ai fi știut asta dintotdeauna. Își petrecură toată dimineața jucând varianta ecologică a jocului „Eu spionez”, arătând restaurantele vegetariene de pe South Street, nenumăratele lăzi pentru reciclare din oraș și subliniind faptul că unele autobuze circulau pe bază de gaze naturale. Hallbjorn îi spusese că, nu demult, se dedicase salvării mediului înconjurător. Arăta atât de sexy și sincer când vorbea despre emisiile de carbon, încât Aria simți că vrea și ea să demonstreze cât de ecologică era și atitudinea ei.

— Cum de-ai devenit atât de conștient de mediul înconjurător? îl întrebă când trecură pe lângă un magazin cu obiecte vechi, de colecție, pe care ea îl aprecia foarte mult. Nu țin minte să fi fost atât de pasionat când am fost eu în Islanda.

— Am început în Norvegia, dar am luat lucrurile în serios când am ajuns student la

universitate, anul ăsta, recunosc Hallbjorn. M-am înscris într-un grup de activiști care încerca să oprească o mare corporație să-și arunce deșeurile în râul de lângă școală. Îl conducea o fată pe nume Anja. A organizat niște proteste formidabile.

Pe fața lui se instalează o expresie nostalgică.

— Anja a fost... prietena ta? îl întrebă Aria, încercând să nu pară geloasă sau iscoditoare.

Hallbjorn ocoli un contor de parcare albastru, de care atârna o ghirlandă de Crăciun din plastic.

— Da. Dar acum o lună s-a mutat pe o barcă a organizației Greenpeace, care atacă baleniile de pe coasta Japoniei. Am vrut să merg și eu, însă mi-a spus că vrea să fie singură.

— Îmi pare rău, spuse Aria, când trecu pe lângă ei o mașină al cărei claxon reproducea melodia *Moș Crăciun vine în oraș*. Și mie mi-a frânt cineva inima nu demult.

— Serios? Hallbjorn ridică o sprânceană. Ce s-a întâmplat?

Aria îi povestește câteva amănunte despre Ezra, dar omite faptul că-i fusese profesor.

— Am suferit mult când a plecat. Am crezut că n-o să-mi treacă niciodată. Dar probabil că are deja o nouă prietenă.

— Da, așa cred și eu despre Anja, rosti Hallbjorn, cu glas trist. Mi-a schimbat viața. M-a îndemnat la lucruri pe care nu am crezut că le voi face vreodată. Iar acum... *pu!* Își prinse

bărbia în palmă și suflă, imitând puful de păpădie risipit de vânt. Acum e cu un tip care, când nu salvează balene, se leagă cu lanțuri de copacii din junglă care urmează să fie dărâmați cu buldozerul.

Aria chicoti.

— Probabil că nu-i chiar așa de grozav. Fac pariu că-și udă sacul de dormit în fiecare noapte.

— Sau poate mănâncă pe ascuns maimuțele pe cale de dispariție din junglă, adăugă Hallbjorn, pe același ton.

— Sau nici nu *reciclează!*

— Care să fie cusurul noii prietene a fostului tău prieten? Hallbjorn își mângâie bărbia. Că, în realitate, e bărbat?

Aria izbucni în râs.

— Poate că nu știe să citească. Sau e păroasă și are păr până și pe fund!

— Serios, acum, zise Hallbjorn, privind-o adânc în ochi. Noi n-am avut astfel de probleme. Cu noi, totul a fost așa de... simplu.

— Știu, zise Aria, cuprinsă brusc de timiditate. Ne-am potrivit atât de bine...

Dintr-odată, Hallbjorn îngheță pe trotuar. Fața lui, oricum palidă, se albi și mai tare. Fugi după un colț și se ascunse pe o alee îngustă.

— Hallbjorn?

Aria îl urmă în pasajul strâmt. Mirosea a gunoaie putrede și mucuri de țigară. O grămadă de cauciucuri de bicicletă erau proptite de o

clădire.

— Ce s-a întâmplat?

— Sst!

Hallbjorn îi puse o mână pe gură. Își plimbă iute ochii de la colțul străzii la semafor. O mașină de poliție traversă încet intersecția. O femeie care plimba un dog german trecu pe lângă ei pe partea cealaltă a străzii.

Într-un sfârșit, Hallbjorn ieși din pasaj în vârful picioarelor și cercetă împrejurimile cu privirea. Îi revenise culoarea în obraji și respira mai ușor.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Aria, mergând după el.

— Am crezut că văd o persoană pe care o cunosc.

— O persoană... din Islanda? Sau o rudă de-a ta din New York?

— Nu contează.

Hallbjorn mai înaintă câțiva pași pe South Street, apoi se opri din nou în loc. Aria se uită atent în jur, să vadă ce anume l-ar fi putut îngrozi. Cei doi bătrâni ieșiți la plimbare? Veverița care pândea de după copacul sfrijit de lângă bordură?

El se furișă pe-o ușă deschisă. Aria îl urmă. Înăuntru era întuneric și frig, iar mirosul de uleiuri volatile îi dădu Ariei amețeli. O cascadă bolborosea, iar clopoței de vânt răsunară în vitrină. STUDIOUL DE YOGA LUNA DUBLĂ, scria pe un indicator de pe peretele îndepărtat.

Pe toți pereții erau afișe cu indivizi mlădioși în diverse poziții. Niște perechi de pantofi stăteau într-un dulap cu separeuri pătrate de pe partea stângă, iar câțiva oameni așteptau calm să înceapă ora într-o cameră mare și aerisită din partea dreaptă.

O fată cu fes de Moș Crăciun le zâmbi larg din spatele recepției.

— *Namaste*, rosti ea pe un ton Zen. Sărbători fericite! Ați venit la ora pentru cupluri?

— Ăăă... da, răspunse Hallbjorn. Îi aruncă o privire Ariei. Vrei?

Aria îi aruncă și ea o privire disperată. Nu discutaseră nimic despre yoga. Se răsuci și își miji ochii pe fereastră. Ce-o fi crezut el că vede afară?

Atunci își dădu seama că fata cu fes de Moș Crăciun spusese „ora pentru cupluri”. Adică exerciții sexy... cu Hallbjorn.

— Normal că vreau, îi răspunse, ducând mâna la buzunar și punând douăzeci de dolari pe tejghea.

După ce se schimbară în treninguri curate din rezerva de haine a studioului, Aria și Hallbjorn ieșiră din cabine. El arăta mult mai calm, dar ea îl atinse oricum pe braț, întrebându-l:

— Te simți bine? Te-ai purtat cam ciudat pe stradă.

— Da, răspunse el. Am fost doar puțin stresat. Yoga mă liniștește întotdeauna.

Își luară două rogojini și intrară în sala de

exerciții. Fata cu fes de Moș Crăciun de la recepție stătea acum în fața oglinzii din față. I se alătură un tip înalt, cu barbă de Isus, pleoape căzute și pantaloni mulați din lycra, fără cămașă, care se răsuci cu fața la Aria, Hallbjorn și celelalte două cupluri din sală.

— Mă bucur că sunteți alături de noi astăzi. Este o oră pentru cupluri foarte specială, pentru că astăzi e Crăciunul. Întindeți-vă pe jos. Inspirați și expirați în același ritm. Simțiți-vă ca unul.

Hallbjorn se lăsă pe rogojină. Aria se întinse și ea în poziția mortului, încercând să ignore faptul că rogojina mirosea a picioare nespălate. Îl privi pe furiș pe Hallbjorn. Pieptul lui se ridica și cobora regulat.

— Exercițiul acesta urmărește să ne legăm unii de alții prin acceptare, unitate și dragoste, explică frumos Căciuliță-de-Moș-Crăciun, după ce făcură exerciții de respirație câteva minute. Va conduce la cupluri mai deschise și mai productive. Mai întâi, vom face un exercițiu numit copacul dublu.

Le ceru celor trei cupluri din sală să stea unii lângă alții și să se prindă cu brațele de talie. Aria se supuse, aruncându-i lui Hallbjorn un zâmbet emoționat. Simți brațul lui puternic și sigur susținându-i spatele.

— Acum ridicați piciorul opus în poziția copac, spuse Barbă-de-Isus, arătând demonstrativ poziția cu Căciuliță-de-Moș-Crăciun. Atingeți cu

palma liberă palma partenerului. Vedeți? Se creează o legătură între voi.

Aria simți că Hallbjorn își schimbă centrul de echilibru când își îndoie genunchiul și-și mută laba piciorului spre interiorul coapsei lui. Făcu și ea la fel, apăsându-și palma pe a lui. În loc să-și lase mâna moale, așa cum făceau instructorul și celelalte două cupluri din cameră, Hallbjorn își împleti degetele cu ale ei și i le strânse.

— *Peerfect*, rosti Barbă-de-Isus, ținând ochii închiși. Simțiți energia. Simțiți egalitatea dintre voi. Sunteți doi copaci în natură, sprijiniți unul pe celălalt.

— Seamănă cu ritualurile voastre de Solstițiu, nu crezi? întrebă Hallbjorn.

Aria chicoti.

— La exercițiul următor ne vor cere să alergăm în pielea goală pe South Street.

Hallbjorn ridică din sprânceană.

— Aș face-o, dacă ai vrea tu.

Aria se luptă din toate puterile să nu roșească.

— Următoarea mișcare e călăritul dublu. Căciuliță-de-Moș-Crăciun își propti genunchiul îndoit de podea. Vă ajută, pe tine și pe partenerul tău, să treceți peste sensibilități și nesiguranță unul față de celălalt. Așezați-vă pe rogojini. Desfaceți picioarele în V, stați față în față și țineți-vă de mână. În felul acesta.

Instructorii exemplificară poziția. Amândoi

erau extrem de flexibili; își depărtară picioarele în două V-uri aproape perfecte. Se deplasară ușor în față, unul spre celălalt, apropiindu-se până când li se atinseră zonele inghinale.

Aria chicoti emoționată. Hallbjorn își desfăcea deja picioarele. Aria îi urmă exemplul, apoi îl luă de mână. Încet, se traseră unul spre celălalt, aplecându-se înainte, astfel că fețele aproape că li se atinseră. Aria îi surprinse privirea și nu întoarse capul. Nu-l întoarse nici Hallbjorn pe al lui.

Ea își îndreptă coloana vertebrală, se lăsă puțin în față și-i atinse buzele cu ale ei. Gura lui era caldă și fermă și avea gust de miere. Și, pentru prima oară după luni de zile, Aria nu se mai gândi deloc la Ezra, Ali sau A.

TRAGEȚI SEMNALUL**DE ALARMĂ!**

— Mai ții minte fotografia asta?

Aria ridică laptopul și arată spre o poză cu ea și Hallbjorn pe marginea piscinei Lau- Kardal, una dintre cele mai mari din Reykjavik. Fulgii de zăpadă dansau în jurul lor, lipindu-se de pielea lor goală. În Islanda, bazinele publice neacoperite rămâneau deschise tot timpul, pentru că erau geotermale.

— Locul acela avea cel mai înfricoșător tobogan pe apă din lume!

— Ai fost o fricoasă. Hallbjorn o înghionti. Puștii ăia așteptau în spatele tău, în frig, să te hotărăști să-ți dai drumul.

— Știu, știu.

Aria se strâmbă, amintindu-și. Îi fusese prea frică să alunece pe toboganul imens, așa că se răsucise și coborâse de pe el pe scara de lemn.

Era seara de Crăciun și ei doi se cuibăreau sub pături, în patul Ariei. Acesta era, în mod sigur, cel mai frumos Crăciun din viața Ariei. Hallbjorn săruta chiar mai bine decât își

amintea ea și de douăzeci de minute încoace o masa pe ceafă, făcând-o să tremure de plăcere. N-ar fi vrut să plece din cameră tot restul vieții.

Aria afișă poza următoare și izbucni în râs.

— Poneii!

Era o fotografie cu poneii islandezi ai lui Hallbjorn, Fylkir și Fyra. Aria îl călărea pe Fylkir, cel mai scund, mai gras și mai docil dintre cei doi, dar tot avea o privire îngrozită. Hallbjorn stătea lângă ea, pe Fyra, care avea culoarea scorțișoarei și niște nări uriașe.

— M-ai pus să merg pe promontoriul acela abrupt când am călărit prima oară, îl certă ea pe Hallbjorn. Mi-a venit să te omor. Amflost convinsă că vom cădea peste margine.

— Poneii islandezi au mersul sigur, protestă Hallbjorn.

— Ei, eu nu te-am crezut atunci. Aria se uită la imaginea ei mai tânără din poză. Nu mă mir că fratelui meu i-a fost frică de ei. Păreau așa de mici și nu-ți inspirau deloc încredere.

Hallbjorn pufni în râs.

— Lui Mike i-a fost *frică* de caii islandezi?

Aria se lăsă mai jos sub pături. Aoleu! Asia era unul dintre cele mai mari secrete ale lui Mike.

— Aăă... uită ce-am spus.

— Cine-i ăsta?

Hallbjorn derulă până la poza următoare de pe iPad. Fotografiile nu erau într-o ordine anume, iar următoarea era cu Noel Kahn la una dintre petrecerile date de Ali în clasa a șaptea.

Aria îl fotografiase pe ascuns, privind de după un colț și apăsând pe buton doar când fusese sigură că Noel nu se uita în direcția ei. Ali o tachinase fără milă când aflase că îl pândise cu aparatul foto.

— Unul care mi-a plăcut înainte de a pleca în Islanda, răspunse ea cu dezinvoltură.

— Cred că mi-ai mai povestit despre el. Hallbjorn examinează îndelung imaginea lui Noel. Ți l-a furat Alison, nu?

— N-a fost niciodată al meu, ca să mi-l fure. Aria studie atent poza lui Noel. Purta tricoul lui norocos, cel cu sigla Nike și Universitatea din Pennsylvania – tipic. Pe lângă asta, toți băieții se dădeau la Alison. Totuși, știu că a fost o răutate din partea ei să meargă la întâlnire cu el. Știa că-l plac.

Mai rău, Ali ieșise cu Noel o singură dată înainte de a-i da papucii. Îi lăsase Ariei impresia că o făcuse numai ca să demonstreze că putea pune mâna pe orice băiat voia – sau pe orice băiat pe care-l voia Aria.

Hallbjorn se propti în cot.

— A fost un idiot că a ratat ocazia să iasă cu tine. Ești uimitoare! Am ținut mult la Anja, dar nu te-am uitat niciodată. Ai fost prima mea dragoste.

— Dragoste? rosti Aria pițigăiat, simțind cuvântul aproape palpabil în aer.

Două pete roz apărură brusc pe obrazii lui Hallbjorn.

— Da, *dragoste*.

Pe neașteptate, o rămurică trosni la fereastră, apoi se auzi un hohot de râs. Aria se lăsă să alunece din pat și dădu la o parte draperiile. Cerul nopții era încețoșat. Peste zăpadă lucea un strat subțire de gheață. În jurul casei se înșirau urme proaspete de bocanci care duceau direct la intrarea din spate.

— Dumnezeu! Aria se depărtă de fereastră. Cred că e cineva afară!

Cobori scările în fugă, cu Hallbjorn în spatele ei. Când ajunseră în hol, se auzi un zdrăngănit în spate, ca și când cineva ar fi dărâmat pubelele metalice. Aria îl prinse pe Hallbjorn de braț și-l strânse.

— Nu-i nimic. Hallbjorn o trase mai aproape de el. Probabil, doar un animal.

— *Nu* e un animal. Ariei îi bătea inima atât de repede, că o luă amețala. Mă urmărește cineva. Încearcă să intre în casă.

— De ce spui asta?

— M-a hărțuit cineva luni de zile, ai uitat?

Îi povestise despre tragedia cu A. Din acea după-amiază.

— Nu, dar n-ai zis că tipa care te hărțuia e moartă? Hallbjorn merse în vârful picioarelor spre terasa din spate. E un animal. Îl sperii eu până pleacă.

— Nu ieși afară! Chem poliția, spuse Aria, ridicând receptorul din hol.

Lui Hallbjorn i se scursese tot sângele din

obraji. Se întinse după receptor, trântindu-l înapoi în furcă.

— Nu! Nu chema poliția!

Aria se dădu înapoi, șocată.

— Hei! Ce-i cu tine?

În prima secundă, Hallbjorn păru că vrea să spună că nu e nimic în neregulă cu el, dar pe urmă umerii i se lăsară și se pleoști cu totul.

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut să-ți spun. Mă caută poliția în Islanda. Mă tem să nu știe de mine și poliția de-aici. De-asta mă ascund și evit mașinile de poliție. S-ar putea să mă urmărească.

Aria avu o senzație de greață.

— Ce-ai făcut?

— Am condus un protest împotriva distrugerii unui sanctuar local de papagali de mare, lângă Reykjavik. Te-am dus cândva acolo.

— Îmi aduc aminte, vorbi Aria încet. Acolo își scoteau puii papagalii de mare.

Se îndrăgostise de pui imediat ce-i văzuse și-și dorise cu disperare să fure unul și să-l ducă acasă, pe post de animal de companie.

Hallbjorn înălță capul și-o privi jalnic:

— Aveau de gând să-l dărâme și să construiască un mall. Să strămute toți papagalii de mare. Așa că am protestat și am fost arestat, însă am creat o diversiune și am evadat din arest. Poliția m-a căutat zile la rând. M-am ascuns la un prieten, dar mi-am dai seama că trebuie să plec din țară. M-am dus cu vaporul în

Norvegia și de-acolo am luat avionul până aici. Pașaportul meu nu era dat în urmărire la frontieră în Norvegia pentru că nimeni nu știa că trebuie să mă caute peste graniță.

Aria clipi des, încercând parcă să asimileze noutățile.

— Deci... n-ai venit în State să-ți vezi familia?

Hallbjorn își scutură părul blond.

— Am niște prieteni la New York care au spus că pot sta la ei. Dar, când avionul a fost deviat la Philadelphia, m-am gândit la tine. O luă de mâini. Îmi pare rău că nu ți-am spus imediat – m-am temut că vei crede lucruri rele despre mine. Eram disperat. Nu mă puteam întoarce în Islanda. M-ar fi aruncat în închisoare. Nu mă poți ierta?

Aria își retrase mâinile și apoi și le împreună în poală. Nu-i plăcea că Hallbjorn o mințise – atâția oameni o înșelaseră în ultima vreme... Totuși, i-ar fi dat drumul în casă dacă ar fi știut că-l caută poliția? Avusese suficient de lucru cu poliția în ultima vreme ca să-i ajungă pentru toată viața.

Ridică privirea.

— Ai fost închis numai pentru că ai protejat niște papagali de mare?

În țara ei, probabil că s-ar fi ales numai cu o palmă peste mână și supraveghere. Grupurile ecologice ca PETA și Greenpeace l-ar pune pe toate afișele lor.

— Islanda e foarte strictă, insistă el. A protesta

și a fugi de la poliție e același lucru cu a comite o crimă. Pe chipul lui Hallbjorn se putea citi regretul, iar el își acoperi fața cu mâinile. Nu știu ce-o să mă fac.

Aria veni lângă el și-l cuprinse pe după umeri.

— N-ai făcut decât să încerci să salvezi papagalii de mare – și eu aș fi protestat împotriva distrugerii sanctuarului lor. Poate că reușești să rămâi în State o vreme. Să obții viză de student și să mergi la universitate aici.

Imediat ce-i ieșiră cuvintele pe gură, Aria începu să facă planuri în minte. Poate că Hallbjorn ar reuși să meargă la Hollis sau la Colegiul de artă Moore din Philly; ea l-ar vizita la sfârșit de săptămână; ar putea merge cu mașina la New York, ca să-i arate obiectivele turistice, așa cum i le arătase și el pe cele din Reykjavik. Ar fi minunat să aibă cu cine sta de vorbă la întâlnirile de sâmbăta, ar avea din nou legături cu Islanda.

Dar Hallbjorn clătină din cap.

— *Nu pot* sta aici. Viza mea de turist expiră peste o săptămână. Aici nu pot rămâne decât dacă mă ascund și nu sunt sigur că vreau să fac asta.

— Trebuie să mai existe o cale.

Aria se propti cu spatele de tăblia patului și căzu pe gânduri. Privirea îi sărea de la un obiect la altul din cameră, de la grămada de haine de spălat de pe podea la ochiul lui Dumnezeu în formă de diamant, atârnat de oglindă, și la rama

goală de pe birou. Cu puțină vreme în urmă, în ea stătuse fotografia cu Byron și Ella în ziua nunții lor, îmbrățișați afectuos sub coroane de copaci. În copilăria ei, Aria se uita la fotografia aceea ore întregi, zicându-și că părinții ei sunt cei mai romantici oameni de pe planetă.

Idea îi veni ca o lovitură de trăsnet. Se îndreptă de spate.

— Hallbjorn, dacă ne căsătorim?

El pufni în râs.

— Poftim?

— Vorbesc foarte serios. Dacă ne-am căsători, viza ți-ar fi prelungită pe termen nedeterminat. Ai putea merge la facultate aici. Ți-ai găsi o slujbă. Și, până la urmă, după ce ar trece destul timp și ți-am angaja un avocat bun, am rezolva cumva și cu poliția islandeză și te-ai putea întoarce acolo să-ți vizitezi familia.

Hallbjorn își trecu limba peste dinți.

— E legal să ne căsătorim aici?

— Cred că vârsta legală e șaisprezece ani. Șaptesprezece? Aria scutură din umeri. Chiar dacă ne va trebui consimțământul părinților, aș putea falsifica semnătura mamei. Sunt sigură că nu verifică nimeni, câtă vreme plătim taxele. Îl prinse pe Hallbjorn de mâini, simțind cum inima i-o ia brusc la goană. Ți se rezolvă toate problemele. Și n-ar fi amuzant să fim soț și soție? Am putea merge la Atlantic City! Stăm acolo un weekend și ne căsătorim într-una din micile capele din cazinouri! Am niște bani puși

deoparte – putem să stăm la un hotel nemaipomenit și să comandăm mâncare în cameră. Bem șampanie și jucăm blackjack. Am trăi la maximum.

Hallbjorn nu părea convins.

– Vorbim despre căsătorie. E un angajament serios. Ești sigură că asta vrei să faci?

Aria își vârî picioarele sub șezut. Era adevărat că uneori se arunca nesăbuit în situații pe care nu le cerceta amănunțit – de exemplu, idila ei cu Ezra. Dar acum era cu totul altceva. Se distrau așa de bine împreună, aveau atâtea în comun și puteau sta de vorbă ore întregi. De ce altceva mai era nevoie într-o căsătorie? Uită-te la Byron și Meredith: ei despre ce *naiba* puteau să vorbească? Căsătoria ei cu Hallbjorn probabil că avea să dureze mai mult decât a lor.

Și nu doar Hallbjorn avea să beneficieze de pe urma ei. Aria avea senzația că va face minuni și în viața ei. Dacă îl lua de soț pe Hallbjorn el nu avea s-o părăsească niciodată, cum făcuseră atâtea alții. Ar fi colacul ei de salvare pe o mare furtunoasă. Ar ști cum să facă pentru ca mariajul ei să meargă bine, procedând exact invers decât o făcuseră părinții ei.

– Sigur că asta vreau să fac, se hotărî ea. Dar tu? Vrei să zici că n-ai vrea să te însori cu mine?

Expresia feței lui Hallbjorn se înmuie. Se aplecă înainte și-și trase un scaun în fața Ariei.

– Te iubesc *cu adevărat*. Dar tu faci un sacrificiu imens numai ca eu să nu trebuiască

să mă întorc în Islanda.

— Nu e un sacrificiu. Aria era tot mai convinsă, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Cred în lucrul ăsta din toată inima. Îți jur!

Îl privi în ochi, încercând să-i transmită tot ce simțea și își dorea. La rândul lui, Hallbjorn o fixă cu ochii lui albaștri, ca de gheață, larg deschiși. Într-un târziu, fața i se destinsese într-un surâs blând.

—Hai s-o facem! Se lăsă în genunchi. Aria Montgomery, vrei să te măriți cu mine?

—Da! exclamă Aria, căzându-i în brațe. Atlantic City, venim!

7

PETRECERE DE STAR ROCK

— Bine ați venit! le ură un hamal Ariei și lui Hallbjorn a doua zi după-amiază, când intrară pe ușa turnantă de la Borgata Hotel Casino & Spa din Atlantic City. Sejur plăcut!

— Mulțumim, ciripi Aria, trăgând după ea valiza pe roți.

Ea și Hallbjorn tocmai suportaseră o călătorie foarte lungă până în Atlantic City – el insistase să aștepte șase ore în stația de autobuz înghețată, după singurul autobuz care circula cu gaze naturale.

Dar acum nu mai avea importanță. Aria

cercetă holul și i se opri inima în loc. Era un spațiu imens din marmură și sticlă, în care mirosea a parfum scump și friptură de la restaurantul aflat puțin mai jos, pe coridor. Pe sub o arcadă, automatele de joc se întindeau cât vedeai cu ochii. Toate zumzăiau de parcă erau un roi de albine uriaș. Două bătrânele stăteau în fața lor, trăgând de mânere ca niște roboți. De la masa de blackjack răsună un chiot și crupierul învârti ruleta. Totul sclipea și, dintr-odată, pe Aria o copleși din nou gândul la ceea ce urma să facă ei doi. *Se căsătoreau!*

— Rezervare pe numele Montgomery, îi spuse ea femeii de la recepție, cu părul negru strâns în stil franțuzesc, care avea prins de jachetă un ecuson pe care scria MAUREEN, ASOCIAT REZERVĂRI.

— Desigur. Maureen atinse tastele cu unghiile ei lungi. Aha, v-am găsit. Camera 908. Apartamentul are vedere spre ocean. În preț e inclusă o masă din partea hotelului la restaurantul Wolfgang Puck și două bilete la spectacolul de diseară.

Aria plăti camera cu bani lichizi, primiți pe două eseuri pe care le scrisese nu demult despre experiența ei cu Mona-A. Se simțise cam prost că profitase de situație, dar acum era bucuroasă că avea banii, cea mai mare sumă fiindu-i necesară pentru autorizația de căsătorie și taxele pentru viza permanentă a lui Hallbjorn.

Un alt hamal, care părea echivalentul uman al

lui Hopa Mitică, le puse bagajele într-un cărucior și le făcu semn să-l urmeze la lifturi. Când ușile se închiseră în spatele lor, Aria îi aruncă un zâmbet.

— Nu vă supărați, știți vreo capelă în zonă unde se oficiază căsătorii?

Hopa Mitică ridică din sprâncene.

— Da. Dacă vreți, vorbesc cu administratorul nostru să facă aranjamentele.

Aria și Hallbjorn schimbă zâmbete.

— Ar fi grozav, spuse Hallbjorn. Poate pentru mâine-seară?

— Desigur. Hopa Mitică zâmbi și el și se trase de gulerul care părea prea strâns. Vă putem chema și o limuzină, ca să vă ia și să vă ducă acolo.

— Nu o limuzină, interveni Hallbjorn repede. O bicicletă pentru două persoane.

Aria nu era de acord – cu bicicleta pe zăpadă? Dar Hopa Mitică nici măcar nu clipi.

— Nicio problemă. E destul să mă uit la voi, porumbeilor, și-mi dau imediat seama că veți fi foarte, foarte fericiți împreună.

Aria luă mâna lui Hallbjorn și-o strânse ușor.

Ușile liftului se deschiseră cu un *ding!* Hopa Mitică le cără bagajele pe coridor și descuie camera 908, a cărei ușă părea ascunsă într-un colț. Era un dormitor enorm, cu vedere spre Oceanul Atlantic. Pe masa de sticlă din colț, lângă un coș cu pungă de chipsuri și dulciuri, se afla o sticlă de șampanie la gheață. Pe perete era

montat un ecran uriaș de televizor. Patul imens era plin de perne, iar în baie cada era mai mare decât jacuzzi-ul din casa lui Spencer.

— E *formidabil*, murmură Aria.

— Mă bucur că vă place. Spuneți-ne dacă vă mai putem oferi ceva.

Hopa Mitică lăsă bagajele pe un suport mic de la piciorul patului. Aria îi dădu o bancnotă de zece dolari, el se înclină scurt și ieși din cameră.

Apoi Aria se întoarse spre Hallbjorn și țopăi încântată în vârful picioarelor.

— Ne căsătorim mâine! chițăi ea.

— Da. Hallbjorn merse la ea și-o prinse de mâini. Vei fi doamna Gunterson.

— Doamna *Montgomery*-Gunterson, îl corectă ea, apoi făcu ochii mari. Trebuie să-mi găsec o rochie! Grăbită să împacheteze, uitase să-și pună una în bagaj. Și flori! Dar cu tortul ce ne facem?

— Am putea comanda unul la restaurant, sugeră Hallbjorn. Să ni-l aducă aici, prin room service.

— Fac pariu că room service-ul e cam scump. Aria aruncă o privire pe fereastră. Cred că am văzut un minimarket Wawa pe drum înapoi. Probabil că vând diverse prăjituri și deserturi acolo.

— Eu mănânc întotdeauna prăjituri ecologice fără gluten, poate găsim așa ceva, îi răspunse el.

Aria își strânse buzele. Prăjiturile ecologice fără gluten, în loc de tortul de nuntă făcut cu

grăsime, unt și gluten, o cam întristau. Nu că și-ar fi imaginat prea des cum va fi nunta ei, dar își închipuise întotdeauna că va avea un tort cu trei etaje și două figurine în vârf. Numai că, în loc de mire și mireasă, ea se gândea la un cal și un porc. Sau doi cosmonauți din Lego. Sau un cuțit și o furculiță.

Se așeză pe marginea patului și răsfoi pliantul din cameră, ca să verifice dacă hotelul avea un centru de înfrumusețare. Ar fi frumos să se coafeze pentru nuntă, nu că ar fi avut bani și pentru asta.

Hallbjorn o trase pe pat, care era moale și confortabil, exact cum și-l imaginase ea. Se sărutară îndelung, pe fondul valurilor tumultuoase.

— O să fac o grămadă de poze, murmură Aria, în timp ce Hallbjorn o răsuci pe spate. O să le atârn peste tot în dormitorul meu, ca să-mi amintesc de weekendul ăsta toată viața.

Hallbjorn chicoti.

— Dormitorul *tău*? Nu va fi al nostru, odată ce ne căsătorim? Sau te aștepți să locuiesc în altă parte?

Aria se încruntă. Nu se prea gândise cum se vor aranja lucrurile *după* ce se vor căsători. Va trebui să le zică părinților? Va da de necaz? Totuși, ce-ar putea ei să-i spună? Byron și Ella renunțaseră la facultate în ultimul an; până la urmă, părinții lor se împăcaseră cu ideea. Dar ce va zice Mike? Și dacă află cineva de la școală?

Cei de-acolo nu vor înțelege niciodată. Nu că Ariei i-ar fi păsat de ceea ce credeau alții despre ea, normal că nu-i păsa, dar bârfele șoptite pe la spatele ei se cam învecheau.

— Hai să lăsăm grija locuinței pe mai târziu, propuse Aria, nesigură pe ea. Avem timp berechet să ne gândim la asta.

— Cum zici tu.

Hallbjorn se aplecă în față și o sărută pe frunte. Aria își întinse bărbia ca să li se întâlnească buzele. Se sărutară îndelung, scufundându-se în mormanul de perne și – *hocus-pocus!* – grijile dispărură. Era vorba despre ei, nu despre familiile lor sau despre locuitorii din Rosewood Day.

Hallbjorn îi trase tricoul peste cap și ea i-l scoase pe-al lui, gemând ușor de plăcere când li se atinseră corpurile goale. Ea se rostogoli pe-o parte și, din greșeală, se lăsă pe telecomandă. Televizorul porni, cu sonorul dat la maximum.

Aria ridică ochii. Era canalul intern al hotelului, care făcea reclamă la restaurantele, cazinourile și opțiunile de programe valabile contra unei plăți anticipate.

— Acum, la hotelul Borgata, Biedermeister și Bitschi vă vor aprinde mințile! anunța o voce entuziastă.

Urmă o frază muzicală din anii optzeci, cântată la chitară, ca un miorlăit de felină, și doi magicieni urcară pe scenă. Își fluturară capele precum toreadorii. Panterele scoaseră

niște răgete și mulțimea rămase cu gura căscată.

Aria râse înfundat.

— Crezi că biletele noastre sunt pentru spectacolul *ăsta*?

— Sper că nu, spus Hallbjorn, întrerupând sărutul, ca să arunce ochii la ecran.

Un chicotit slab se auzi brusc dincolo de ușă. Aria apăasă pe butonul MUT de pe telecomandă.

— Ai auzit?

—Ce?

Hallbjorn înălță capul. Alt chicotit pluti prin orificiul de aerisire.

— *Asta*.

Ariei i se ridică părul pe ceafă.

— Râde cineva, atât. Hallbjorn o masă pe umeri. Ești paranoică.

— Nu e *doar* atât.

Aria se ridică și trecu furiș pe lângă baie, în timp ce chicotitul se intensifica. Părea că persoana stătea la ușa lor și voia să intre. Își puse un halat, inspiră adânc și deschise brusc ușa.

Coridorul era gol. Toate ușile erau închise; o tavă cu două pahare de vin roșu aproape goale aștepta să fie luată de pe covor, în fața camerei cu numărul 910.

Aria se sprijini cu toată greutatea de tocul ușii și se frecă la tâmple, întrebându-se dacă nu cumva Hallbjorn avea dreptate. Poate că era paranoică. Poate că auzea zgomote pe care nu le

făcea nimeni.

8

CIRC PORNO

CU PANTERE

— Încă un pahar de șampanie? îi întrebă chelnerița – în rochie de mărgele, mulată, și cu pălărie cu pene – pe Aria și Hallbjorn, aflați în holul hotelului, mai târziu, în aceeași zi.

— Nu m-ar deranja.

Aria îi întinse paharul. Chelnerița aruncă două-trei căpșuni în lichidul care începu să facă spumă.

Aria sorbi și închise ochii, simțindu-se brusc profund relaxată. Avusese o zi splendidă. Zăcuseră în pat ore întregi, apoi luaseră o cină delicioasă, romantică și gratuită la restaurantul Wolfgang Puck. La sfârșit, Aria intrase într-un magazin de îmbrăcăminte retro de pe aceeași stradă cu hotelul, care mai era încă deschis. Găsise o rochiță roșie adorabilă, cu buline, pe care voia s-o poarte diseară, și una albă superbă, lungă până peste genunchi, cu dantelă în jurul gâtului și năsturei în formă de perle, cusuți pe toată lungimea spatelui, pentru a doua zi, la nuntă. Era puțin descusută pe linia umărului, dar nu era ceva ce nu se putea

rezolva cu ac și ață. Cu puțin noroc, o putea vopsi în nuanța aprinsă a lămâii verzi, ca s-o poarte și la balul de absolvire.

Iar acum, ea și Hallbjorn așteptau în fața teatrului ca să vadă spectacolul cu pantere argintii susținut de Biedermeister și Bitschi – acesta era, într-adevăr, un spectacol gratuit, de fapt inclus în prețul șederii la hotel. Invitații, un adevărat furnicar, majoritatea lor în vârstă, așteptau și ei în fața teatrului. Dintr-odată, ușile se deschiseră și cei care aveau bilete năvăliră înăuntru.

Aria rămase pe loc, având grijă să nu-și verse șampania.

— Mergem?

Hallbjorn aruncă o privire la afișul spectacolului, pus pe un șevalet chiar în fața ușilor duble. Magicienii, ale căror fețe întinse, asemănătoare cu niște boturi de pisici, arătau ca și cum ar fi suferit nenumărate operații estetice, erau tunși la fel, scurt în părți și lung în spate, și se holbau în lentila camerei de filmat. Panterele argintii stăteau lângă ei ea niște cățeluși cumiți – numai că își arătau colții enormi și ascuțiți.

— Nu pare un spectacol pe placul meu, șopti Hallbjorn tulburat. Indivizii ăia arată ca niște cretini. Ți-am povestit că am fost traumatizat de un magician în copilărie? Era un clown care venise la aniversarea de opt ani a prietenului meu, Krisjan. Avea un răs înspăimântător.

— Normal că te-ai speriat de el – era un clown. Aria îl lovi în joacă. Nici eu nu mă dau în vânt după spectacole de magie, dar ăsta e gratuit. Ar trebui să profităm de tot ce ni se oferă suplimentar, nu crezi? Îl luă de mână. Pe lângă asta, peste zece ani, vom avea ce povesti despre ce am făcut noi cu o zi înainte de nuntă.

Hallbjom ridică din umeri și-și bău ultimele picături de șampanie. Intrară amândoi în teatru – covor cu model psihedelic, scaune de velur ocupate aproape toate și portrete ale celebrităților care îl vizitaseră, multe nume din zona muzicii country, de care Aria auzise vag, actori de comedie ca Jerry Seinfeld și vreo doisprezece inși de la Cirque du Soleil. Luminile se micșorară chiar în clipa când ei doi se așezară pe scaunele de la interval.

— Sven Biedermeister e atât de frumos! rosti afectată o blondă durdulie de pe rândul din fața lor, care semăna leit cu bibliotecara de la Rosewood Day.

— Eu mă dau în vânt după Josef Bitschi, zise cu voce gătuită de emoție prietena ei, o femeie căruntă, cu ruj pe dinți. Îmi vine să-l smotocesc și să-l pup tot!

Aria și Hallbjorn își traseră coate și încercară să nu râdă. În clipa următoare, cortina argintie se dădu la o parte. Un șir de dansatoare cu pălării din pene, maiouri sumare și pantofi lucioși, cu tocuri înalte, apărură pe scenă zâmbind cu gura până la urechi. Executară un

dans sexy pe aceeași muzică în stilul anilor optzeci din reclama de după-amiază și toată lumea chiui. Aria se uită la Hallbjorn, ridică din umeri și aplaudă și ea.

Începură să se ridice vârtejuri de ceață. Răsunară bătăi de timpan. Apoi, două pantere argintii pășiră maiestuos pe scenă. Le călăreau Biedermeister și Bitschi, fluturând din brațe ca niște cowboy. Puseseră și șei pe pantere, de parcă ar fi fost ponei.

Publicul se dezlănțui. Doamnele din fața Ariei și a lui Hallbjorn mai aveau puțin și leșinau. Magicienii coborâră de pe pantere și făcură o plecăciune.

— Salut! bubui cel brunet, cu accent în stil Arnold Schwarzenegger. Sunteți gata să vă entuziasmați?

— Da! răspunse publicul.

Aria vru să schimbe o privire cu Hallbjorn, dar el rămase cu ochii la magicieni.

Dansatoarele mișcară iar din picioare și începu spectacolul. Biedermeister și Bitschi își rotiră capele și făcură panterele să dispară. Când fluturară o dată din mână, una dintre dansatoare începu să leviteze. Cei doi își vârâră capetele în gurile panterelor și convinseră animalele să scoată niște răgete puternice, parcă din străfundurile lor. După aceea, se aprinseră luminile și magicienii se așezară pe taburete și fluierară după feline. Doi îngrijitori le deplasară cu ajutorul unor lese lungi de metal.

Panterele se așezară docile lângă magicieni, de parcă erau niște pisoiași de la adăpostul de animale.

— I-am salvat pe Arabelle și Thor din ghearele braconierilor din Africa, rosti Biedermeister – sau Bitschi? Aria nu-i putea deosebi – pe un ton care anunța că urmează o poveste. A fost o misiune deosebit de grea, dar am știut că a le salva de la o soartă cruntă era o faptă dreaptă.

În spatele magicienilor coborî un ecran cu imaginea unui elicopter aterizând în regiunea africană Serengeti. Următoarea fotografic din diaporamă prezenta un grup de oameni alergând prin junglă ca trupele de comando, probabil pentru a captura felinele. Apoi se derulară imagini cu panterele argintii în sălbăticie, cu habitatul lor și cu o piele de panteră atârând într-o piață africană. Mulțimea huidui.

— Erau pui când le-am salvat, vorbi celălalt magician, mângâind una dintre feline pe botul ca de alabastru. Le-am hrănit ca să crească sănătoase. Le-am crescut ca pe copiii noștri.

În imaginile următoare apărură Biedermeister și Bitschi cu puii de pantere în brațe, ținându-i într-o curte, întâlnind un retriever și jucându-se cu un copil cu înfățișare nepăsătoare.

— Ooo! țipă publicul.

Femeile din fața Ariei se șterseră la ochi. Magicienii o ținură înainte cu dragostea lor nețărmurită pentru pantere, apoi reveniră la

spectacol. O închiseră pe o dansatoare într-o ladă, înfipseră cuțite false într-un voluntar din public și încurajară o panteră să dispară printr-un cerc de foc. Animalul reapăru într-o vitrină de sticlă, pe intervalul care ducea în public. O fată se întinse să îmbrățișeze animalul, dar unul dintre îngrijitori interveni, sărind în față.

Când unul dintre magicieni convinse o panteră să se ridice pe laele din spate și să danseze cu el, Aria începu să aplaude – era drăguț. Hallbjorn îi trase un picior. Când se uită la el, văzu că se holbează la ea îngrozit.

— Ce-i? șopti ea.

Hallbjorn se holba mai departe. Aria se lăsă în scaun. Oare de ce era el așa de morocănos?

După încă jumătate de oră de fraze muzicale din anii optzeci la chitară și alte gemete din public, Biedermeister și Bitschi dispărură într-un nor de fum. Publicul o luă razna. Hallbjorn o apucă pe Aria de mână și o trase după el, înainte ca magicienii să reapară pe scenă, chemați la rampă. Ieși atât de repede din teatru, că ea de-abia se putu ține după el. În foaiier, Hallbjorn se uită lung la afișul cu magicieni, apoi trase un picior suportului.

— Asta pentru ce-a fost? țipă Aria.

— Cum poți să mai și întrebi? Hallbjorn avea o privire sălbatică. N-a fost ăsta cel mai dezgustător spectacol din viața ta? Indivizii; ăia trebuie arestați pentru cruzime față de animale!

Aria aruncă un ochi spre ușa închisă a

teatrului. Mulțimea încă ovaționa.

— Ai avut impresia că se poartă urât cu panterele? Dar cum rămâne cu povestea salvării lor din Africa? Braconierii aveau de gând să le transforme în covoare! Biedermeister și Bitschi le-au hrănit cu biberonul și le-au lăsat să doarmă în paturile lor!

Hallbjorn pufni cu dispreț.

— Nu le-au salvat – le-au smuls din habitatul lor natural. Și pentru ce? Ca să le țină în lanț ziua întreagă? Să le oblige să meargă în două picioare? Le-au călărit pe scenă ca pe cai! Ce s-a ales de demnitatea lor?

— De ce ești atât de sigur că panterele sunt ținute în lanțuri ziua întreagă?

— Am eu o bănuială, se răsti Hallbjorn. Am dat spectacolului o șansă – am crezut că vor fi blânzi și compătitori cu animalele. Dar a fost dezgustător. Fac pariu pe câți bani vrei tu că panterele alea trăiesc în cuști strâmte, dorm în propriul rahat și nu au ocazia să se plimbe în libertate. Oamenii nu ar trebui să-i aplaude pe magicieni. Ar trebui să-i împuște.

Aria se dădu înapoi. Dar, înainte de a apuca să protesteze, ușile teatrului se deschiseră și mulțimea începu să se reverse în stradă. Aria îl trase pe Hallbjorn din calea șuvoiului, de teamă că va spune cuiva care tocmai se distrase foarte bine că magicienii nu erau cu nimic mai buni

decât Michael Vick¹.

— Nu mi-am dat seama că erau tratate atât de rău, șopti ea. Dacă e adevărat, îmi pare rău că te-am târât aici. E foarte nasol.

— Dar *este* foarte nasol! Hallbjorn se lovi cu pumnul în podul palmei. Trebuie să putem face ceva. Nu pot sta cu mâinile în sân, lăsând să se întâmple un asemenea lucru.

Aria îl privi îngrijorată.

— Nici eu, dar hai să ne relaxăm în noaptea asta, vrei? Să ne distrăm puțin. Se aplecă în față și își lipi buzele de ale lui. Îl simți cum se înmoaie. Nu mi-ai zis tu că ești maestru la ruletă? Fac pariu că pot câștiga mai mulți bani ca tine.

Hallbjorn căzu pe gânduri. Aruncă priviri încruntate spre oamenii care părăseau teatrul, apoi spre posterul cu Biedermeister și Bitschi, după care inspiră adânc, o luă de mână și zâmbi.

— S-a făcut, îi spuse și-o conduse la cazinou.

9

CÂȘTIGĂTOR!

După câteva ore, Aria și Hallbjorn stăteau la

¹ Jucător de fotbal american, închis pentru implicarea în lupte ilegale cu câini (*n.tr.*).

ruletă, urmărind cum aceasta se învârtește. Aerul era greu de fum de țigară, și creierul Ariei era terci din cauza nenumăratelor automate care bâzâiau toate în același timp.

— Îți spun eu, numărul șaptesprezece aduce ghinion, murmură ea când bila căzu în fanta cu dublu zero și crupierul adună jetoanele tuturor. N-am câștigat niciodată. Poate ar trebui să pariem pe alt număr.

— Dar șaptesprezece e norocos, susținu Hallbjorn. Ziua mea e pe șaptesprezece august. Familia mea locuiește la numărul șaptesprezece, pe Bergstadastraeti. Și cafeneaua în care ne-am cunoscut? Era la numărul două sute șaptesprezece, Laugavegur. Cred că e un semn. Amestecă jetoanele rămase din grămada lui. Încă un pariu pe șaptesprezece? Te rog!

Aria strânse din buze, cu ochii la postavul verde scămoșat de pe masă. Cum sala respectivă nu avea deloc ferestre, nu știa cât era ceasul, dar ea și Hallbjorn făcuseră turul pe la blackjack, pocher și barbut, câștigând câte ceva, dar mai mult pierzând. Se distraseră pe cinste – Aria se temuse că Hallbjorn va obiecta la jocuri, spunând că erau o risipă sau că jetoanele erau făcute din materiale nebiodegradabile, dar se lăsase la fel de prins de ele precum Aria, folosindu-și propriile economii ca să joace la masă. Dar rămăseseră cu o sută de dolari – bani pe care nu-și permiteau să-i piardă.

— Vorbesc serios, trebuie să ne oprim. Avem

nevoie de bani pentru autorizația de căsătorie și viza ta. Aria căută din nou din priviri un ceas de perete, înainte de a-și aminti că nu exista niciunul. Pe lângă asta, se face târziu.

— Dar am o presimțire bună. Hallbjorn adună în palmă jetoanele rămase. Încă o dată, pe șaptesprezece. Și, dacă nu câștig, găsesc eu o metodă să recuperez banii. Mă angajez la spălat de vase.

Parie din nou toate jetoanele rămase – în valoare de două sute de dolari – pe numărul șaptesprezece. Aria închise ochii, incapabilă să urmărească roata învârtindu-se.

— Pariati, domnilor, strigă crupierul.

Pe neașteptate, Ariei i se făcu pielea de găină. Se uită peste umăr, simțind niște ochi fixați pe ceafa ei. Dar toată lumea era captivată de jocuri. Până și chelnerițele lingușitoare care serveau cocktailuri erau preocupate.

Roata făcea *poc-poc* în timp ce se învârtea. Începu să încetinească și Aria auzi bila căzând într-o fantă. Hallbjorn o prinse de mână.

— Vezi? Ți-am spus eu!

Aria se uită în jos și rămase cu gura căscată. Bila aterizase pe numărul șaptesprezece. Cei de la masă aplaudară.

— Câștigul cel mai mare! anunță atunci crupierul.

De la masa de ruletă, o bătrână cu etolă de nură îi făcu lui Hallbjorn cu ochiul.

Crupierul împinse o grămadă de jetoane spre

Hallbjorn, apoi încă una. Unele erau negre, valorând o sută de dolari, dar nouă erau albastre, cum Aria nu mai văzuse până atunci. Întoarse unul pe partea cealaltă și i se tăie răsufierea. „O mie de dolari”, scria pe marginea lui. Hallbjorn câștigase nouă mii opt sute de dolari dintr-o singură mână.

Aria adună câștigul într-o găletușă de plastic pe care scria BORGATA.

— Gata cu jocurile în seara asta, îi șopti lui Hallbjorn. Sub nicio formă n-o să pierdem banii ăștia.

— Cum ai de gând să-i cheltuiești, frumosule? gânguri bătrâna cu nurcă. O vacanță de fițe cu iubita? O motocicletă nouă?

Aria se întrebă și ea ce vor face cu banii – din moment ce se căsătoreau, erau ai lor. Sigur le-ar acoperi chiria pentru un apartament pe câteva luni. Poate chiar i-ar rezolva lui Hallbjorn problemele cu legea, în Islanda.

Hallbjorn îi zâmbi larg bătrânei.

— Știu exact pe ce o să-i cheltui. Pentru o cauză nobilă.

Luă găleata de la Aria și porni spre casieria din colț, luminată cu neone. Aria merse anevoie după el, brusc dezumflată. Avea de gând să-i dea pentru *o cauză nobilă*?

Îl ajunsese din urmă tocmai când dădea găleata unei casiere cu păr blond spălăcit.

— Deci... ăăă... donați banii pentru fondul „Salvați balenele” sau pentru „Viața în

sălbăticie”? întrebă ea, încercând să-și păstreze un ton neutru.

Hallbjorn se aplecă peste tejghea în timp ce casiera calcula valoarea jetoanelor.

— Nu o *asemenea* cauză nobilă. Cumpăr un inel de logodnă.

— *Poftim?* Aria se dădu înapoi. Parcă ar li suferit un șoc electric. De ce ai face asta?

Hallbjorn zâmbi.

— Pentru că meriți. Și nu accept să mă refuzi.

Hallbjorn semnă hârtiile la casierie, băgă banii în buzunar și o târî pe Aria prin cazinou, mergând în zigzag pe lângă două dansatoare, turiști îndesați, cu borsete prinse la curea, și un grup de fete cu aspect de prostituate de la bar, până când ajunseră la o arcadă pe care scria MAGAZINE, cu litere de aur sclipitoare. Luminile din toate magazinele ardeau intens, iar ușile erau larg deschise. După ce trecură de magazinul care vindea ciocolată Godiva, unul care vindea smochinguri și alte obiecte de îmbrăcăminte scumpă și o cramă cu vinuri vechi, unde avea loc o degustare, Hallbjorn intră într-o bijuterie numită Hawthorne & Sons, în vitrina căreia era un diamant cât o pastilă, în formă de romb.

— Nu trebuie să-mi cumperi un inel, insistă Aria.

— Ba sigur că trebuie, strigă Hallbjorn peste umăr. Ne căsătorim. Bărbatul trebuie să-i cumpere femeii un inel.

— Eu nu prea țin la tradiții, zise Aria, dar simți cum se înfioară brusc.

Ar fi *chiar* frumos să aibă un inel de logodnă, unul pe care să-l învârtă pe deget în clasă. Ar fi dat nunții un caracter mult mai oficial.

Vânzătoarea, care nu părea mai în vârstă decât ea, veni încet spre ei.

— Căutați ceva special?

— Un inel de logodnă, zise Hallbjorn arătând spre Aria.

— Desigur, spuse vânzătoarea cu un zâmbet luminos și scoase o cutie cu solitare, una mai sclipitoare decât cealaltă.

Aria se temea să le atingă.

— Acesta e foarte frumos. Strălucire maximă la preț minim. Tuturor fetelor le place să strălucească, adăugă ea, zâmbindu-i discret lui Hallbjorn.

Aria întinse mâna și fata îi puse inelul pe deget. Era destul de greu. Răsfiră degetele și răsuci mâna în toate părțile, privind cum diamantul aruncă prisme de lumină în magazin. Inelul nu se deosebea prea mult de diamantul pe care-l purta Jessica DiLaurentis. Mama lui Spencer avea unul care arăta la fel. Dar oare ea chiar voia să arate ca *mama* cuiva?

Hallbjorn tuși stânjenit și se strâmbă, ca și când ar fi simțit un miros dubios.

— Aria, nu cred că ar trebui să sprijinim comerțul cu diamante.

— De acord.

Aria răsuci inelul pe deget și i-l dădu înapoi vânzătoarei. Apoi se lăsă să alunece de pe taburetul pe care se așezase și-și plimbă privirea prin magazin, trecând cu ochii de la perle de cultură la pandantive cu safir și brățări cu diamante roz. Trebuia să existe în magazinul acela ceva care să nu țipe „sunt bogată, banală și absolut plictisitoare”.

Atunci, îl văzu.

Într-o vitrină dintr-un colț se afla un inel gros din aur alb – un șarpe încolăcit care-și devorează coada. În loc de ochi, avea două safire, și benzi de onix pe post de solzi. Aria țâșni spre el și se lipi cu fața de sticlă.

– Pot să-l văd pe acesta? întrebă, arătând cu degetul.

Vânzătoarea se încruntă.

– Acela nu e un inel de logodnă.

– Și ce dacă? Hallbjorn merse lângă Aria și îl studie și el. E formidabil. Și, uite, pietrele au fost excavate conform legilor din domeniul comerțului!

Era mâna sorții. Inelul alunecă pe degetul Ariei la fel de ușor precum condurul de sticlă pe piciorul Cenușăresei. Șarpele se uita direct la ea cu ochii de safir când amenințatori, când protectori. Semăna cu un talisman, o amuletă care aducea noroc. Câtă vreme îl purta, nu avea să i se întâmple nimic rău. Șarpele se va asigura că ea și Hallbjorn vor avea o căsătorie fericită. Îi va păzi de ghinion și spirite rele.

Va fi o garanție că A. nu se va mai întoarce niciodată.

10

DA!

— Ai o piele minunată, îi spuse Ariei specialistă în machiaj pe nume Patricia, care avea o mulțime de tatuaje și mirosea tare a șampon Head and Shoulders, în timp ce-i dădea cu pudră pe obraji. Aproape că nu trebuie să te machiez deloc.

— Nu uita să-mi faci ochii să pară adumbriți și profunzi, îi aminti Aria. Vreau să arăt excelent în fotografii.

— Am înțeles. Patricia scotoci prin trusă. Deci te măriți?

— Exact, răspunse Aria, ținând buzele pentru a-i fi date cu luciu.

— Ești emoționată?

— Absolut!

Ridică din umeri, cutremurându-se ușor.

Hallbjorn o surprinse din nou pe Aria, în după-amiaza următoare, programându-i o ședință de masaj în cameră – cu uleiuri ecologice, bineînțeles –, vizita specialistei în machiaj, Patricia, și o ședință cu Lars – care purta cei mai strâmți pantaloni din lume – ca s-

o coafeze. Camera de hotel se transformase în salon de înfrumusețare, cu piesele lui Adele ca fond muzical, sendvișuri cu castraveți, un vas cu mimoze pe tava din colț, zeci de reviste de scandal stivuite pe pat. Și aroma uleiurilor de masaj plutind în aer. Hallbjorn dispăruse imediat ce intrară pe ușă Patricia și Lars, spunând că aștepta să vadă transformarea Ariei la sfârșit. Chiar când să iasă, Aria îi făcu o poză cu aparatul ei digital. Încerca să înregistreze toate secvențele zilei, de la trusa dezordonată de machiaj a Patriciei la cei șapte cercei din urechea lui Lars, nevrând să omită absolut niciun detaliu.

— Vei fi o mireasă tare drăguță, îi șopti Patricia. Câți ani ai, douăzeci și unu? Douăzeci și doi?

Aria dădea din cap la fiecare întrebare, pentru că nu voia să spună că avea doar șaptesprezece. Vârsta ei reprezenta o problemă – în dimineața aceea, când hamalul le adusese actele pentru autorizația de căsătorie, Aria avusese nevoie de semnătura unui părinte pentru a se putea căsători în statul New Jersey. Imitase semnătura mamei ei și-și trecuse propriul număr de celular, zicându-și că, dacă suna cineva de la tribunal să verifice, o să pretindă că este Ella.

Aruncă o privire către celularul de pe birou, simțind un fior de vinovăție. S-o sune pe Ella și să-i spună ce are de gând să facă? Sau pe

vreuna dintre prietenele ei vechi? I se părea ciudat să se petreacă atâtea fără să mai știe nimeni. Dar era numai treaba ei și a lui Hallbjorn, și ultimul lucru de care avea nevoie era să încerce cineva s-o convingă să renunțe.

Patricia termină machiajul destul de repede, iar Lars îi îndreptă perfect șuvițele. Aria se închise în baie, își trase peste cap rochia cumpărată cu o zi înainte și se uită în oglindă, să vadă rezultatul. Cususe ruptura de la linia gâtului, iar rochia îi venea de minune pe talie și pe șolduri. Cu părul drept și ochii adumbriți, arăta ca o stea de cinema.

Ieși din baie și-și desfăcu brațele ca și cum ar fi zis *Ta-daaa!* – apoi Patricia exclamă entuziasmată:

– Arăți grozav!

– Formidabil, completă Lars, proptindu-se de birou. Ți-ai pregătit un lucru vechi, unul nou, unul de împrumut și unul albastru, da?

Aria îi privi nedumerită. Patricia și Lars își duseră amândoi mâna la gură.

– Ceva vechi, ceva nou, ceva de împrumut, ceva albastru? repetă Lars. N-ai auzit niciodată de lucrurile astea? O mireasă poartă lucrurile astea în ziua nunții ei! Aduc noroc!

Aria auzise de ele, numai că uitase. Coborî ochii și-și examinează rochia.

– Păi, asta e veche, recunosc eu ea, fără s-o întrebe nimeni. Dar e și nouă, pentru mine.

– Uite ceva de împrumut.

Lars își scoase o brățară de piele de pe mână. Avea țepi și scria pe ea PĂZEȘTE-TE! – dar sugera ideea de star rock exact atât cât trebuia.

– Stai puțin...

Patricia fugi în hol și se întoarse cu un buchet de violete.

– De unde le-ai luat?

Lars își puse mâna în șold – părea un gest obraznic, dar amuzant.

– Din vaza de lângă lift.

Patricia îi puse degetul pe buze, apoi aranjă florile după urechea Ariei.

– Perfect!

Se făcuse vremea să plece și cei doi o îndemnară să coboare iute în holul hotelului. Un bărbat în smoching aștepta la ușile turnante, cu spatele la ei. Aria nu-și dădu seama că era Hallbjorn până când acesta nu se întoarse și-i zâmbi.

– Ooo! exclamă ea, cu răsufierea tăiată.

– Asta voiam să spun și eu despre tine, spuse el, luând-o de mână.

Tăcură o clipă, apoi izbucniră în râs. „Se întâmplă cu adevărat”, își zise Aria. „Mă căsătoresc.”

Aria își luă haina, iar Hopa Mitică, hamalul de ieri, îi conduse afară și le arătă tandemul pe care îl închiriasse. Avea șei în forma de banană – și hârtie colorată atârnată de ghidoane –, dar nu și schimbătoare de viteză.

– N-am găsit decât unul de plajă, se scuză

hamalul, stânjenit. Sper că e în regulă.

— E mai mult decât în regulă.

Șeile erau pline de nisip și angrenajul cam ruginit, dar Aria nu-și imagina un mijloc de transport mai potrivit pentru o nuntă.

Afară era mult mai cald decât cu o zi înainte și zăpada fusese îndepărtată de pe străzi cu plugurile. Hallbjorn se urcă pe șaua din față a tandemului și porni, sunând din claxon. Ariei nu-i era ușor să pedaleze, fiind pe tocuri, așa că, mai tot drumul, își lăsă picioarele să atârne. Câteva persoane pe lângă care trecură îi salutară fluturând din mâini, și auziră și claxoane. Ariei i se păru că surprinde pe cineva urmărindu-i din spate, dar, când se uită peste umăr, persoana, oricine ar fi fost, dispăru după un colț... sau poate nici nu fusese acolo. Aria își alungă imediat grijile. Nimic nu avea să-i strice ziua nunții.

Ajunseră la capelă, o clădire mică și albă, strecurată între un magazin de amanet și un salon de tatuaj. Pe ușa ei scria cu roșu CAPELA LUV, iar la ferestre erau draperii imprimate cu inimioare. Hallbjorn o ajută pe Aria să coboare de pe bicicletă, apoi o privi lung, cu subînțeles.

— Ești atât de frumoasă, Aria Montgomery, îi spuse.

— Și tu, Hallbjorn Gunterson, rosti ea, cu voce ușor tremurătoare.

El se aplecă și o sărută.

Urcară scările împreună. Înăuntru, capela era

îmbrăcată în draperii roșii, avea coloane albe și înalte și vase din care se revărsau trandafiri albi și roșii. Din tavan atârna un candelabru scânteietor, iar de-o parte și de alta a covorului roșu de pe interval erau așezate câteva rânduri de scaune. Se simțea un amestec de parfumuri ale doamnelor și iz de flori, iar din difuzoare se auzea o muzică lină. Se deschise o ușă în capătul capelei și o persoană în costum de Elvis, cu jachetă împopoțonată și pantaloni foarte evazați, păr umflat și ochelari de aviator, păși maiestuos și le zâmbi.

— Bună, porumbeilor, gânguri el, imitând perfect vocea lui Elvis. Eu sunt cel care vă va căsători astăzi.

Aria râse. Era perfect.

Elvis le ceru autorizația și Aria i-o înmână. El o puse în buzunar, fără ca măcar să se uite la ea.

— Aveți martori, tinereilor?

Aria se uită la Hallbjorn.

— Păi, nu...

— Noi vom fi martorii lor, rosti o voce din stânga.

O dansatoare înaltă cu o pană pe cap stătea lângă o femeie care semăna leit cu Cher.

Elvis veni în partea din față a capelei și îi ceru lui Hallbjorn să-l urmeze. Cher sări de pe scaun și o conduse pe Aria într-o anticameră dincolo de culoar, în care erau câteva scaune și o oglindă de înălțimea unui om. Aria se privi

îndelung în ea, cercetându-și rochia retro și florile din păr. În spatele ei, Cher îi aranja coafura.

— Vă mulțumesc că ne sunteți martori, șopti Aria.

— O, mă dau în vânt după nunți, scumpete, răspunse Cher cu glas grav.

Aria îi zări în oglindă mâinile enorme și zâmbi pe jumătate trist. *Normal* că Cher era un bărbat deghizat.

Din difuzoare răsună *Canonul în re major*. După câteva acorduri, Cher îi oferi brațul Ariei. Aceasta îl acceptă, fără să-și ia privirea de la Hallbjorn, aflat tot timpul în fața capelei, ca și cum ar fi fost perfect normal ca un travestit s-o conducă la altar în locul lui Byron. Pe fața lui juca un zâmbet vesel. Își ținea mâinile în șolduri și bătea cu piciorul în podea.

Aria se opri în dreptul lui chiar când se termină muzica. Cher o sărută pe obraz, șoptindu-i: „Mult noroc!”, apoi se așeză lângă dansatoare. Elvis se întoarse cu fața la miri, deschizând o carte mare, învelită în piele, cu pagini aurite, și-și dresе vocea.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a-i uni în căsătorie pe Aria Marie Montgomery și Hallbjorn Fyodor Gunterson.

Se bălbâi la numele lui Hallbjorn și Aria chicoti.

Elvis continuă cu textul tipic căsătoriei, pe care Aria îl auzise în nenumărate filme și-l citise

în sute de cărți. Îi puse să repete că vor fi împreună la bine și la rău, până la sfârșitul vieții. Mâna Ariei tremură atunci când Hallbjorn îi puse pe deget inelul-șarpe. Ea se întinse după verigheta simplă pe care o cumpăraseră pentru Hallbjorn de la același magazin de bijuterii și i-o împinse pe deget.

— Vă declar soț și soție, îl auzi ea pe Elvis, apoi Hallbjorn o sărută pe neașteptate, iar Cher și dansatoarea aplaudară.

Inima Ariei bătea nebunește, totul i se părea un vis. Când deschise ochii, din tavan cădeau confetti. Din spate răsări o orchestră ai cărei membri puseră imediat în priză instrumentele, iar Elvis luă microfonul la care vorbise când îi căsătorise și începu să cânte *All Shook Up* cât îl țineau plămâni.

Capela se transformă într-o sală de petreceri. Hallbjorn flutura mâna Ariei înainte și înapoi. Cher o luă pe Aria și-o învârti. Dansatoarea își scutură sânii și ridică de mai multe ori picioarele până în tavan. Câțiva turiști în vârstă, în paltoane grele de lână, intrară în capelă, iar Elvis îi pofți să se alătore sărbătorii. Aria se opri o clipă ca să savureze atmosfera. Era totul atât de... *tipic pentru ea*, de la florile furate și puse după ureche, la faptul că Hallbjorn uitase să închirieze și pantofi, pe lângă smoching, și purta bocancii de alpinist din Islanda. O traversă un val de fericire și zâmbi larg, euforică. O nuntă mai frumoasă nici nu și-ar fi putut imagina.

CUPLUL

CARE ÎNCALCĂ LEGEA

Peste jumătate de oră, când Aria și Hallbjorn ieșiră din Capela Luv, răgușiți de atâta cântat melodii de-ale lui Elvis și cu dureri de picioare după ce dansaseră cu Cher, tandemul lor avea prins la spate un steag pe care scria cu litere roz PROASPĂT CĂSĂTORIȚI. De bicicletă fusese legat și un șir de conserve goale.

— A fost cea mai frumoasă nuntă *din lume*, spuse Aria, urcându-se pe tandem. De-abia aștept să ne întoarcem la hotel, *bărbate*.

— De acord, *nevastă*. Hallbjorn își răsuci pe deget verigheta cea nouă. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

— Altă surpriză? îl întrebă Aria, amețită.

Poate că Hallbjorn aranjase o masă uluitoare. Sau cumpărase bilete pentru o mini-lună de miere.

— O să vezi când ajungem acolo.

Hallbjorn își trecu piciorul peste șaua și începu să pedaleze.

Porniră în jos pe stradă, conservele zdrăngănind în urma lor. În loc să vireze spre

intrarea principală a hotelului Borgata, Hallbjorn o ocoli și făcu la stânga, pe o alee dosnică. Șerpuiră prin mai multe parcuri și zone de aprovizionare și se opriră în dreptul unui garaj cu ușă metalică. Hallbjorn cobori de pe bicicletă și-și scutură smochingul care se umpluse de sare de pe drum.

Aria aruncă o privire în jur. Nu se vedea nici picior de om și erau înconjuțați de nămeți mari și murdari. Câteva semiremorci așteptau având cabinele goale. I se păru că aude o tuse și înghețã, dar, așteptând, nu mai auzi nimic.

— Ce căutăm aici? întrebă ea, tremurând.

— O să-ți arăt.

Hallbjorn merse la ușa garajului și trase de mânerul mic de jos. Aria nu apucã să-l împiedice, că el ridicã imediat ușa și dezvălui o cămãruțã întunecoasă. Mirosul de urină de animal o izbi imediat și simți un val de greață. Când i se obișnuirã ochii cu întunericul, văzu două cuști negre într-un capăt și în celălalt al încăperii. Niște siluete mari erau ghemuite în spatele gratiilor. Apoi auzi un răget puternic, amenințãtor.

Se rãsuci spre Hallbjorn, pe moment, consternatã.

— Astea sunt panterele de la spectacol?

—Da.

Hallbjorn aprinse o luminã care le făcu pe animale să scoatã răgete și mai puternice. De aproape arãtau și mai mari, cu trupul numai

mușchi, cu ochii sclipind galbeni. Erau închise în două cuști în care de-abia încăpeau și nu se puteau întoarce sau culca. Vasele pentru apă și mâncare erau goale.

Pe jos era plin de excremente, iar locul părea mult prea friguros pentru ca un animal să se simtă bine.

— Cum le-ai găsit? întrebă Aria, rămasă cu gura căscată.

— Am făcut puțin pe spionul cât te-ai aranjat tu, îi explică Hallbjorn. Le-am găsi mai ușor decât am crezut. Nimeni nu le în grijește mai toată ziua. Nu sunt importante decât atunci când trebuie să urce pe scenă.

Arătă spre una dintre pantere. Se făcuse ghem și tremura. Ariei i se umplură ochii de lacrimi.

— Bietele animale...

Hallbjorn se răsuci spre ea, cu o expresie brusc entuziasmată.

— Dar le putem ajuta. Vreau să le eliberăm. Să le oferim viața pe care o merită.

Aria se uită la cuști cu ochii mijiți. Erau închise cu mai multe lacăte.

— Și cum ar trebui să procedăm?

— Cred că am găsit o soluție. Între șapte și opt dimineața, îngrijitorul le descuie cuștile ca să facă o plimbare – adică le dă voie să se miște, legate cu lese scurte. Mâine-dimineață, eu aș putea să-i distrag atenția, iar tu te-ai strecura aici, ai deschide ușile și-ai elibera panterele.

— *Eu* trebuie să le eliberez? Una dintre feline

căscă și Aria arătă spre caninii uriași. Și să risc să-mi smulgă membrele unul câte unul?

— Atunci descui eu cuștile și îl distragi tu pe îngrijitor. Hallbjorn arăta exasperat. Ideea e că le vom elibera. Le vom scăpa de asupritori.

— Ca să se plimbe libere prin Atlantic City? Aria se retrase un pas. Hallbjorn, ăsta nu e habitatul lor natural. Unde vor locui? Pe sub podurile de lemn? Ce-o să se facă dacă ninge? Cu ce se vor hrăni?

— Le va fi mai bine decât aici.

Hallbjorn arătă cu mâna spre cuști. Ambele pantere scoaseră răgete groase, ca și când i-ar fi răspuns.

— Dar o panteră liberă ar putea răni pe cineva! țipă Aria. Gândește-te la bătrânii din capelă. Chiar crezi că pot fugi mai iute decât ea?

Hallbjorn își puse mâinile în șolduri.

— Sigur sunt blânde. Și nu vor încerca să facă rău nimănui – nu vor decât să fie libere. Probabil că se vor îndrepta direct spre zona mlaștinilor, afară din oraș.

Aria se holbă la el, așteptând momentul când va începe să râdă și să-i spună că glumește – nu avea altceva de gând decât să cheme Protecția animalelor, ca să se ocupe cei de-acolo de situație. Dar râsul nu veni. El o privea fix, cu o expresie cât se poate de serioasă.

— Vreau să împart totul cu tine acum, ca ne-am căsătorit, rosti el. Și mai vreau ca mariajul nostru să nu însemne doar relația dintre noi. Ar

trebui să cucerim lumea împreună.

Aria mai făcu un pas afară din garaj, călcând pe zăpada pe jumătate topită și murdară.

— Dar nu așa. Am putea să dăm de necaz. Am crezut că ai venit aici ca să *scapi* de necazuri.

Lui Hallbjorn îi căzu fața.

— Ba eu am crezut că o să fii de acord cu ideea. Am crezut că-ți pasă.

— Îmi *pasă*. Mă bucur că te dedici unor asemenea cauze și vreau să-ți împărtășesc pasiunea. Dar nu încalcând legea.

Aria aruncă o privire peste umăr. Riscau să dea de belea numai pentru că se aflau acolo. Biedermeister și Bitschi i-ar putea da în judecată pentru încălcarea proprietății private. Și locul ăsta era așa de deprimant! Nămeții se înnegriseră de la gazele de eșapament de la camioane. Duhoarea de urină o făcea să lăcrimeze. Se uită la inelul-șarpe de pe deget. Dintr-odată, voioșia nunții îi apărură foarte, foarte îndepărtată.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim la asta, spuse ea, cuprinzându-l cu brațul pe după talie. Dacă vrei cu adevărat să ajuți panterele, ar trebui să chemi o autoritate – pe cineva care le poate duce într-un loc sigur. Pe lângă asta, e noaptea nunții noastre. N-ai prefera să faci ce se face în noaptea nunții, în loc să plănuiiești cum să eliberezi panterele?

Buzele lui Hallbjorn zvâcniră. Aria vedea că începe să cedeze. Îl mângâie pe spate.

— Gândește-te. Măine-dimineață ne-am trezi unul lângă altul, soț și soție, am privi răsăritul, am lua micul dejun în pat...

Își plimbă degetele pe spatele lui și-i dădu la o parte din ochi o șuviță de păr. Hallbjorn se uită din nou la panterele din cușcă. Aria îi întoarse capul spre ea și-l sărută ușor pe gât. Te rog...

În cele din urmă, Hallbjorn oftă.

— Cum aș putea să te refuz?

— Nu poți. Sunt soția ta. Trebuie să faci tot ce-ți spun eu.

Chicotind, Hallbjorn închise ușa garajului și se urcă din nou pe tandem. Aria se sui în spatele lui și plecară amândoi spre intrarea principală a hotelului. Când cotiră, Aria auzi un alt răget de animal chinuit. Hallbjorn își încordă mușchii spatelui. Dar pedală în continuare și, până la urmă, răgetul trist și singuratic se stinse.

PANICĂ GENERALĂ

Aria deschise ochii. Stătea pe gazonul din fața unui tribunal. Un întreg oraș se întindea în fața ochilor, pe panta dealului. Era Rosewood. Din punctul ei de observație, vedea Rosewood Day și clopotnița din Hollis. Vedea chiar și vârful casei Hastings, cu cocoșul antic pe post de sfârlează.

Dar cum ajunsese ea acolo? Avea legătură cu nunta ei cu Hallbjorn? Dăduse de necaz pentru că falsificase semnătura Ellei? Coborî ochii din nou și încreți din nas. Zăpada se topise. Și iarba arăta cam... *verde*. Cum era posibil să se fi topit așa de repede nămeții de jumătate de metru?

Ușile tribunalului se deschiseră și un șuvoi de oameni și reporteri cu aparate de filmat și microfoane țâșni pe trepte.

— Domnule Thomas! Domnule Thomas!

Ian Thomas coborî scările în fugă, alături de avocatul lui, și intră aplecându-se într-o mașină care îl aștepta lângă bordură.

Ariei începu să-i bubuie capul. Mai văzuse cândva scena respectivă. Era audierea lui Ian. De luna trecută.

— Salut!

Aria se răsuci brusc. Când văzu capul blond și chipul în formă de inimă din fața ei, țipătul i se opri în gât.

— *Ali?* șopti ea.

— În carne și oase, răspunse fata, făcând o reverență. Ți-a fost dor de mine?

Aria se holbă la ea. Era Ali... și *nu era* ea. Era mai înaltă. Mai bătrână. Avea sânii mai mari și părea mai trasă la față, dar își păstrase vocea înfricoșătoare. La fel, ochii albaștri bântuitori, cei care scânteiau întotdeauna cu răutate de câte ori venea cu o nouă provocare, cei care se îngustau întotdeauna când Aria sau alții spuneau ceva ce ea considera că nu-i mare brânză.

Aria își duse mâna la tâmplă, ca și cum și-ar fi ținut creierul să nu-i iasă din craniul care-i exploda. Aruncă din nou o privire către mulțimea din fața tribunalului Reporterii înconjurau mașina lui Ian, bătând în geamuri. Dar ei cu Ali ar trebui să vorbească, nu cu Ian. Pe ea de ce nu o vedeau?

— Nu te obosi să le atragi atenția. Ali duse mâna spre jachetă și, cu gesturi studiate, își scoase o țigară. Numai tu mă poți vedea.

Aria căscă ochii.

— Ce vrei să spui?

— Sunt aici numai pentru tine. Cuvintele în sine ar fi putut însemna un compliment, dar Ali le rostise pe un ton înspăimântător și amenințător. Nu te scap din ochi, Aria. Îți urmăresc orice mișcare.

— De ce?

Aria clipi des.

Ali aprinse țigara și suflă un inel de fum.

— Știi de ce.

Îi oferi Ariei un fum, dar ea o refuză scuturând din cap.

— Nu te iubește, să știi.

Parcă i-ar fi turnat în cap o găleată de apă rece.

— Poftim? rosti ea repede.

Ali stinse țigara cu tocul înalt al bocancilor.

— Nimeni n-ar putea iubi o scrântită ca tine. Noel nu te-a vrut. Ezra nu știa cum să scape de tine mai repede. Hallbjorn doar se folosește de tine.

Ali porni relaxată spre un automobil semidecapotabil, cu șofer, apărut din senin, și se așează pe bancheta din spate.

— Eu am fost singura ta prietenă adevărată, iar tu m-ai lăsat să mor. Nu meriți să fii iubită.

— Ali? țipă Aria, înaintând spre mașină. Așteaptă! Unde te duci?

Ali nu răspunse. Automobilul semidecapotabil se depărtă de bordură scuipând gaze toxice. Aria le înghiți și se clătină în spate. Parcă avea cioburi de sticlă în plămâni. Unchicotit pițigăiat se înalță deasupra copacilor.

Aria sări în capul oaselor în pat, respirând cu greutate. Simțea bătaile inimii în urechi. Dădu din picioare sub pături. Se uită în jur. Era în camera din hotelul Borgata. Prin ferestre se furișa soarele. Ceasul de pe noptieră arăta 9.03 a.m.

Se frecă la ochi multă vreme. Visul fusese atât de intens! Râsul adevărat al lui Ali. Ochii ei albaștri bântuitori. Dar nu era decât o născocire a psihicului ei, nu?

Îi veniră în minte amănuntele nopții trecute, grație unor indicii din cameră. Resturile cinei pe care o comandaseră ea cu Hallbjorn în cameră încă se aflau pe o tavă, lângă fereastră. O sticlă de șampanie goală zăcea pe podea. Smochingul lui Hallbjorn era grămadă pe scaun, șifonat, lângă rochia retro a Ariei. Steagul PROASPĂT CĂSĂTORIȚI, pe care îl agățaseră de oglindă, căzuse. După ce mâncaseră, se prăbușiseră în pat, sorbind pahar după pahar. Alcoolul li se urcase repede la cap și adormiseră înainte de a... ăăă... consuma căsătoria.

Televizorul pâlpoi, deschizându-se pe același canal intern al hotelului. Apăru reclama la spectacolul cu panterele argintii, magicienii defilând pe scenă în costumele lor caraghioase, cu umeri falși. Aria tăie sonorul, nevrând să-i reamintească lui Hallbjorn de pantere.

Dar unde *dispăruse* Hallbjorn? Căci nu era lângă ea în pat. Nici la masă nu stătea. Nu se auzeau zgomote din baie, iar bocancii lui, pe care îi azvârlise lângă frigiderul-minibar, dispăruseră.

Aria se întinse după iPhone, apoi își aminti – nu avea cum să-l sune, el își aruncase telefonul înainte de a pleca din Islanda, îngrijorat că poliția l-ar depista și l-ar urmări. În schimb,

sună la recepție, să întrebe dacă nu văzuseră un băiat foarte blond plimbându-se pe hol. Poate că se trezise mai devreme și plecase să ia micul dejun.

— Nu am văzut pe nimeni care să arate astfel, spuse femeia binevoitoare de la recepție. Dar îl pot chema prin sistemul de comunicare publică. Mai spuneți-mi o dată numele lui de familie.

— Gunterson. Aria i-l dictă pe litere. Da, vă rog să-l căutați prin sistemul dumneavoastră de comunicare. Spuneți-i că îl caută soția.

I se păru ciudat să spună cuvântul *soție*.

— Îl voi ruga să vă sune, dacă vine la recepție, spuse femeia, apoi închise.

Aria patrulă prin cameră, trăgând draperiile din când în când și cercetând plaja goală care se vedea pe fereastră. După câteva minute, nu mai suportă să stea în cameră nicio secundă și puse mâna pe chei. Coridorul era ciudat de pustiu. O ușă se închise repede, ca și cum cineva nu voia să fie văzut. Cablurile liftului scârțâiau și gemeau de parcă țipau niște oameni. Visul pulsa în mintea Ariei. „Doar se folosește de tine”, spusese Ali.

Luă liftul până la parter și verifică sala de gimnastică, dar acolo nu erau decât două grășane care alergau pe bandă, bând un lichid numit Aminospa. Vârî capul și în micul restaurant care servea dejunul în stil bufet suedez, dar Hallbjorn nu era nici acolo. Împinse ușile turnante care dădeau spre zona de

parcare. Dacă poliția din Islanda îl depistase și-l luase în timp ce dormea ea?

Dintr-odată, Aria nu-și mai dori nimic altceva decât să vadă apărând capul blond al lui Hallbjorn din spatele dunelor. Întinse gâtul, plină de speranță. Când se ivi cineva, se bucură, dar nu era decât o femeie între două vârste, într-o rochie închisă în față, ca un palton. Alerga cât o țineau picioarele.

— Ascunde-te! îi strigă Ariei, țâșnind pe lângă ea și năpustindu-se prin ușile turnante în hotel.

Un bărbat veni în goană din apropierea dunelor, uitându-se nervos peste umăr. Îi urmară alții, cu priviri îngrozite. Toți se uitau întruna înapoi, ca și cum fugeau de un tsunami.

Un tip de vârsta lui Mike o prinse de braț.

— Treci înăuntru! îi strigă el. E periculos afară!

— De ce?

Aria îl privi chiorâș.

— N-ai auzit?

Tipul se uită la ea de parcă i-ar fi crescut o creangă din cap. O trase înăuntru și arătă spre un ecran de televizor din colțul foaierei, pus pe CNN. Pe cerul de pe ecran se vedea conturul orașului Atlantic City. Un reporter se uita agitat la cameră.

— Se pare că incidentul s-a petrecut cu doar câteva minute în urmă, iar acum primim primele imagini cu dezastrul din Atlantic City, anunță reporterul.

Dezastru? Atlantic City? Aria se apropie de

televizor. Un ucigaș în serie teroriza orașul? Aruncă iar o privire pe fereastră, temându-se pentru viața lui Hallbjorn. Pentru Dumnezeu, ce-i făcuse, de ce îl târâse până aici? Dacă era rănit?

Apoi privi din nou ecranul. Apăruse un banner în partea de jos. *Feline periculoase libere în Atlantic City, NJ.*

Aria deschise gura să țipe, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

Apăru o imagine cu cele două pantere argintii, alături de poza cu Biedermeister și Bitschi purtând capele lor de magicieni.

— Panterele sunt foarte periculoase, spunea corespondentul CNN. Se știe că au sfâșiat oameni, așa că toți locuitorii din Atlantic City sunt rugați să stea în casă.

Aria se cufundă într-un scaun, doborâtă de amețală. Următoarea imagine de pe ecran era a cuștilor mici în care fuseseră ținute panterele, cele pe care le văzuse cu o seară înainte. Ambele uși erau larg deschise, iar lacătele, sparte. Pe podeaua de ciment, cineva scrisese cu spray în fața cuștilor: „Și panterele au drepturi. E greșit să le tratăm cu atâta cruzime.”

— Nu pot să cred că a putut cineva să facă așa ceva, murmură o femeie care se oprise lângă Aria. Crezi că e al-Qaeda?

Aria simți că i se urcă fierea în gât. Se îndepărtă puțin de femeie, de parcă și ea ar fi fost vinovată. Știa exact cine o făcuse. Nu avea

nici măcar o umbră de îndoială.

Hallbjorn.

13

S-AU FĂCUT GREȘELI

În câteva minute, fiecare musafir al hotelului Borgata se retrăgea în foaier, prea înfricoșat ca să iasă afară și să dea ochi cu panterele libere. Circulau zvonuri că animalele fuseseră văzute. Le zăriseră oamenii pe plajă, lângă localul renumit pentru clătitele cu coacăze negre, și le auziseră cum rag în față la Trump Taj Mahal. Aparent, una dintre ele ținuse captiv un copil sub un pod de lemn; doi oameni aruncaseră carne de hamburger pe nisip, distrăgând pantera și permițând copilului să fugă. Cealaltă panteră intrase într-un club de striptease. Au fost evacuate toate dansatoarele și clienții, fetele ascunzându-se în parcare fără să aibă mare lucru pe ele.

Imaginile cu dezastrul provocat de pantere rulară pe fiecare ecran de televizor din foaierul, barurile și restaurantele hotelului Borgata. Furgonetele televiziunilor de știri din cele trei state învecinate opreau scârțâind în parcare, iar foaierul se transformă în curând într-un studio improvizat. Biedermeister și Bitschi dădeau interviuri la chioșcul Starbucks, trași la față și

disperați.

— Nu știm cine a putut face asta, zicea Biedermeister, clătînând din cap. Noi nu avem dușmani.

Aria urcă înapoi în cameră și se trânti pe pat, încă nevenindu-i să creadă cele întâmpalte. Refuza să accepte că Hallbjorn era autorul. Avea de gând să se întoarcă la ea și să-i spună ce făcuse? Se aștepta să fie mândră de el?

Se uită din nou la smochingul șifonat de pe jos și simți fiorul unei dorințe neașteptate. Ceremonia fusese perfectă, o amintire pe care crezuse c-o va prețui toată viața. Dar acum o simțea distrusă, mânjită. Luă smochingul de pe podea și-l atârnă frumos pe un umerăș. Buchețelul de flori roz, pe care dansatoarea îl prinsese la rever, era tot acolo. Când Aria duse smochingul la nas, simți mirosul lui Hallbjorn – un amestec de ciocolată și mentă și aerul proaspăt al iernii.

Sub smoching erau cămașa, brâul și șosetele, dar pantalonii asortați, cu o dungă de satin pe-o parte, nu se vedeau nicăieri. Aria cercetă camera din ochi, să găsească valiza lui Hallbjorn, crezând că-i îndesase în ea. Ar fi putut să jure că își lăsase geanta în debara, dar și ea dispăruse. Nu era nici în baie, nici pe brațul fotoliului de la fereastră, nici în sertarele scrinului.

Îngheță în mijlocul camerei, înțelegând dintr-odată. Hallbjorn își luase geanta cu el. Nu avea

de gând să se mai întoarcă aici. Se pare că refuzul ei de a-l ajuta să elibereze panterele fusese un motiv s-o părăsească.

Deci *asta* era situația? Chiar o părăsise din cauza unor pantere? Își aminti cum îi spusese că o iubește. Cât de bucuros fusese când se căsătoriseră, cu o zi înainte! Fusese totul o prefăcătorie?

Începură să-i curgă lacrimi pe obraz. Își smulse inelul în formă de șarpe de pe deget și-l puse pe birou, apoi se răzgândi și-l azvârli în cameră. Obiectul se lovi de calorifer și căzu pe jos, peste niște hârtii.

Era autorizația lor de căsătorie. Aria se lăsă pe vine și rămase cu ochii la sigiliul statului New Jersey. Arăta atât de oficial! Te făcea să te simți legat de partener. Dar apoi se uită la semnătura falsificată a Ellei, numai bucle și spirale, nici pe departe asemănătoare cu cea adevărată. Aria semnase cu cerneală violet. Autorizația foșni când o îndesă în geantă. Se încălță, luă cheile de la cameră și inelul și ieși în grabă pe ușă, mânăta brusc de un scop. Avea ceva de făcut.

Nu era nici picior de om pe stradă, iar când Aria urcă treptele tribunalului din Atlantic City, agenții de pază de la detectoarele de metale o priviră uluiți.

— Ai ieșit afară, cu panterele alea în libertate? se grăbi unul dintre ei s-o ia la rost.

Aria își trânti geanta pe bandă fără să-i răspundă.

O femeie de la ghișeul de informații o îndrumă spre un birou mic de la etajul al doilea, plin de hârtii și mirosind a scrumiere negolite. Aria se apropie de o funcționară din spatele unei vitrine antiglonț, care stătea cu ochii lipiți de ecranul unui minitelevizor, urmărind cel mai recent raport despre panterele argintii.

— Ultima oară au fost văzute pe o alee, în spate la Caesars, anunța un reporter.

Apăru pe ecran un grup de indivizi în salopete pe care scria Controlul animalelor. Țineau niște arme enorme cu tranchilizante, îndreptate spre un container verde al companiei BFI.

— Nu vă supărați...

Aria strecură documentele prin deschizătura îngustă de la geam.

— Vreau să spun adevărul despre ceva. Aceste documente nu sunt valide.

Femeia își mută privirea de la televizor și examinează hârtiile.

— De ce?

— Am șaptesprezece ani. Îți arată carnetul de conducere. Și am falsificat semnătura mamei. Ea nu știe că m-am căsătorit. Mă îndoiesc că mi-ar fi dat voie.

Femeia își lăsă ochelarii mai jos pe nas și o privi pe Aria lung, cu o expresie supărată.

— Știi că e ilegal să falsifici o semnătură, da?

— Știu. Aria plecă ochii. Nu știu unde mi-a fost capul. Se întrebă, dintr-odată, dacă va da de necaz. Care era pedeapsa pentru fals în acte?

Amendă? *Închisoare?*

Femeia scutură din umeri și ridică o ștampilă deasupra autorizației.

— Va trebui s-o declar nulă și neavenită. Plescăi din limbă. Cine vrea să se căsătorească la șaptesprezece ani? De ce să-ți iei un soț pe cap? Nu aduce decât bebele. O femeie modernă ar trebui să fie liberă și neîmpovărată.

Aria își stăpâni râsul. Suna ca argumentul lui Hallbjorn pentru a elibera panterele.

Funcționara clătină din cap.

— Tipul cu care te-ai măritat știe că ai falsificat semnătura mamei tale?

Ecranul din spatele femeii îi atrase atenția Ariei. Cei de la Controlul animalelor încă pândeau containerul. Brusca, apărură o panteră argintie. Încercară să tragă în ea cu arma cu tranchilizante, dar animalul se repezi la ei și se împrăștiară cu toții. Cameramanul o luă și el la fugă. Surprinse însă imaginea panterei. Arăta agitată și înspăimântată. Nu fericită, cum se gândise Hallbjorn. Nici liberă.

O fracțiune de secundă, Aria se gândi să-i spună funcționarei că Hallbjorn era cel care eliberase panterele. La urma urmei, îl căuta toată populația din Atlantic City. Trebuia adus în fața justiției pentru fapta comisă.

Dar nu reuși să articuleze cuvintele. Poate că Hallbjorn era nebun, dar *încă* era soțul ei – cel puțin pentru următoarele câteva secunde, oricum. Și, în adâncul inimii, știa că era un om

bun.

— Nu cred că mariajul nostru e prioritatea lui în momentul ăsta, răspunse ea, posacă.

Ștampila cu ANULAT lovi hârtia cu un zgomot asurzitor. Femeia o întrebă dacă vrea să păstreze autorizația ca amintire, iar ea o luă imediat prin deschizătura geamului și se întoarse spre ușă.

— Hei! strigă femeia, iar Aria o privi peste umăr. Expresia ursuză a funcționarei se luminase și se îmblânzise. Te vei mărita la timpul potrivit, îi spuse. Am o slujbă de medium cu jumătate de normă. Știu cum se-ntâmplă treburile astea.

— Mulțumesc, spuse Aria. Și, dintr-un motiv nebunesc, o făcu să se simtă mai bine.

Își strânse haina pe lângă corp și ieși din tribunal. Aerul se înăsprea și se adunau nori. Probabil că era cel mai bine să plece din Atlantic City înainte de a începe să ningă din nou. Se uită în sus și în jos pe bulevard. Cazinourile luceau în depărtare. Oceanul gema dincolo de ele, umplând aerul cu un miros sărat. La câteva străzi distanță, sirenele se auzeau ca un vaiet.

Aria scoase din poșetă fosta autorizație de căsătorie. *Aria Marie Montgomery este căsătorită cu Hallbjorn Fyodor Gunterson.* Încet, cu grijă, o rupse în fâșii pe lungime, până făcu din ea confetti, nu prea diferite de cele care căzuseră peste capul lui Hallbjorn și-al ei în Capela Luv. Desfăcu palmele și aruncă bucățelele de hârtie

în vânt. Ele alunecară pe sub mașini, se ridicară în vârtejuri în vârfurile copacilor și pieriră după colțul străzii, fără să le mai vadă nimeni, niciodată.

— Adio, Hallbjorn, murmură Aria, știind că nici pe el nu avea să-l mai vadă vreodată.

14

PE ARIPILE VÂNTULUI

Aria tocmai plătise taxiul și intră în garajul Ellei când auzi zgomot în spatele ei. Byron tocmai își parca Subaru-ul pe alee. Meredith stătea în dreapta lui, iar Mike coborî din spate. Când o văzu pe Aria, o salută făcându-i cu mâna.

Aria întârzie o clipă cu răspunsul la salut. Pierduse șirul zilelor. Uitase că Byron și Mike urmau să se întoarcă din excursia de Solstițiu în după-masa aceea.

Byron o văzu în garaj, opri motorul și apoi coborî.

— Unde-ai fost? Te sun de câteva ore.

— Păi... la plimbare cu bicicleta, răspunse ea, spunând primul lucru care-i veni în minte.

Byron aruncă o privire spre bicicleta ei, înghesuită între niște cauciucuri vechi și saci de plastic plini de haine pentru săraci. Se vedea

clar că-l mințea, dar era prea obosită ca să mai dea explicații.

— Byron? Meredith deschise portiera. Ar fi ciudat dacă m-aș duce aici la baie? Dacă nu fac pipi, o să explodez.

Byron se uită la Aria ca să-i ceară voie. Fata ridică din umeri și arată spre ușa care ducea în casă – ultimul lucru pe care voia să-l vadă era cum *explodează* Meredith. Meredith își făcu loc cu coatele, mergând cu pași chinuți în timp ce se străduia să nu facă pe ea și năvălind, practic, în toaletă.

Ceilalți intrară și ei în casă. Byron rămase în spălătorie, ezitând să intre în fosta lui locuință. Mike însă se năpusti în bucătărie și deschise frigiderul.

— Nu-i nimic de mâncare, se smiorcăi el. Ce-ai mâncat toată săptămâna asta, Aria? Și de ce dracu-i așa de *frig* aici?

— Chiar e frig aici. Byron traversă bucătăria și se uită la termostat. Nu s-a luat curentul, nu?

Aria își agăță haina pe umerăș lângă mașina de spălat, ca să nu trebuiască să-și privească tatăl în ochi.

— Am închis căldura câteva zile. Am vrut să fac economie de curent.

— Asta-i o cauză foarte nobilă, mai ales în perioada Solstițiului. Pe fața lui Byron trecu o undă de dezamăgire. Mare păcat că ai ratat sărbătoarea noastră, Aria! Am făcut cele mai frumoase plimbări prin natură. Iar arderea

bușteanului a fost cu adevărat magică. Foarte mulți dintre ceilalți musafiri de la cabană ni s-au alăturat la festivități și am stabilit legături foarte strânse cu ei.

Mike, care bea suc de portocale din cutie, scoase un zgomot între râgâit și tuse. Aria îi surprinse privirea și fratele ei făcu o grimasă de durere.

— Bineînțeles, aș fi vrut ca Mike să petreacă mai mult timp cu noi afară, decât în cameră, la televizor.

Byron îi aruncă o privire fiului său și clătină nemulțumit din cap.

— Dar atunci aș fi ratat cea mai grozavă știre din lume! Mike puse cutia cu suc de portocale pe insula din bucătărie, porni televizorul mic din colț și-l dădu pe CNN. Ai auzit de asta, Aria? De pantere?

Aria își trecu limba peste dinți.

— Aăă... nu, răspunse, sperând să pară cât mai convingătoare.

— Ia ascultă!

Mike arătă spre ecran. Văzu o imagine cu foaierul din hotelul Borgata. Pe aleea acoperită parcaseră mașini de poliție. Biedermeister și Bitschi patrulau nervoși pe lângă bar, vorbind la celulare. *Panterele, tot în libertate*, anunța bannerul din partea de jos a ecranului.

— Au scăpat niște pantere în Atlantic City, explică Mike. Au stârnit panică generală.

— O, ce nebunie, remarcă Aria pe un ton

neutru, de parcă atunci ar fi auzit știrea prima dată.

Meredith apăru în pragul bucătăriei și-și aruncă ochii spre televizor.

— Of, Mike, închide-l. E oribil!

— Glumești? Mike se mută mai aproape de ecran. De mult timp n-am mai văzut așa o nebunie! Cică una dintre ele a intrat într-un club de striptease. Băiatul zâmbi cu poftă. Aș fi putut să le salvez eu pe dansatoarele alea.

Pe ecran apăru anunțul de știre de ultimă oră. Camera se mută de la reporter și se concentrează pe un tânăr blond în cătușe. Când cameramanul îi arată fața mai îndeaproape, Ariei îi veni să țipe. Era Hallbjorn. Avea o privire sălbatică, se zbătea și zbiera ceva ca să acopere sirenele poliției și întrebările reporterilor.

— Panterele merită să fie libere! Erau chinuite în cuști! Sprijiniți drepturile panterelor!

Meredith veni cu greu mai aproape de televizor.

— Țsta-i tipul care a făcut-o?

— Zici că-i psihopat, zise Mike.

Byron miji ochii la ecran.

— Mi se pare mie sau are o figură cunoscută?

Aria strânse tare din buze, de teamă să nu vomite. Polițiștii îl împinseră pe Hallbjorn într-o mașină de-a lor. Intervenii vocea reporterei:

— Poliția l-a prins astăzi pe autoproclamatul ecoterorist, după ce a încercat să fugă pe o bicicletă, explică ea. Consideră că panterele

sunt „oprimate” și „nu puteau duce o existență caracteristică panterelor.”

— *Existență caracteristică panterelor*, repetă Mike cu dispreț.

— Jur că l-am mai văzut undeva. Byron miji iarăși ochii la ecran. Hallbjorn scoase capul pe geamul mașinii.

— Și panterele au suflet! urlă el, fluturând din mâini.

Numele lui apăru pe banda din partea de jos a ecranului. *Hallbjorn Fyodor Gunterson*, scria cu litere mari și galbene. Byron se frecă pe bărbie.

— Țsta-i nume islandez.

Reportera apăru în fața camerei.

— Tocmai am primit detalii despre domnul Gunterson. A sosit în țară doar cu câteva zile în urmă, fugind din arestul poliției din Islanda. E căutat pentru că a încercat să arunce în aer biroul unei firme de demolări angajate să distrugă sanctuarul islandez al unor papagali de mare.

— Ce? exclamă Aria.

Se răsuciră toți spre ea. Ea ridică din umeri stânjenită, ca să-și mascheze reacția. Hallbjorn trecuse cu nonșalanță peste *aceste* detalii. Brusc, îi dispăru orice urmă de regret și nostalgie. Hallbjorn era cu adevărat nebun.

Mike își sprijini bărbia în palmă.

— N-ai ieșit tu cu un tip pe nume Hallbjorn, în Islanda, Aria?

— Țăă... ba da. Aria își răsuci o șuviță pe

deget. Dar acolo e un nume foarte răspândit.

— Serious?

Mike păru sceptic.

— Sigur că da.

Aria își dădu părul pe spate și ieși cu pași relaxați din bucătărie. Nu mai putea urmări nici măcar un minut din știri fără să-și trădeze secretul. Iar asta, hotărâse ea, nici nu intra în discuție. Era ca povestea cu pomul căzut în pădure: dacă nu știa nimeni că Aria se căsătorise, dacă n-o văzuse nimeni, atunci nici nu se întâmplase. Obținuse anularea căsătoriei înainte de a fi trecută într-un registru permanent. Nimeni nu putea să facă legătura între Hallbjorn și ea.

Singura dovadă palpabilă a căsătoriei era inelul în formă de șarpe. Îl pipăi în buzunar când urcă pe scări. Îl va duce la un magazin de amanet. Va merge pe ascuns în Philly săptămâna viitoare, într-o zonă în care să nu o recunoască nimeni, și va scăpa de el pentru totdeauna. Iar banii primiți poate că-i va da copilului sărac obligat să se ascundă de pantere sub podul de lemn. Sau dansatoarelor de la clubul de striptease, care trebuiseră să fugă afară din club pe jumătate goale, pentru că o panteră intrase nestingherită înăuntru. Sau poate că va pleca într-o vacanță adevărată, primăvara viitoare.

Indiferent ce va face, nu mai trebuia să se gândească niciodată la cele întâmplate. La urma

urmei, nu știa nimeni nimic... iar ea intenționa ca lucrurile să rămână așa pentru totdeauna.

CRĂCIUN CU MĂRITIȘ

Vai de mine, lei, tigri și pantere argintii! Felinele lui Biedermeister și Bitsehi nu erau singurele creaturi periculoase care fugeau prin Atlantic City. Aria crede că martori la căsătoria ei au fost doar sosiile unor celebrități și o funcționară morocănoasă de la tribunal, dar eu am urmărit toată povestea îndeaproape. Și, spre deosebire de statul New Jersey, nu am de gând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic – mai ales că am aflat atâtea lucruri despre *nefericita* pereche.

De exemplu... chiar dacă Hallbjorn știe să detoneze un exploziv, Aria este cea care apasă pe butonul autodistrugerii. Și zboară-n aer tot ce are legătură cu ea: cariera lui Ezra; mariajul părinților ei; propriile ei relații. Și deși s-a ars cu atâta ușurință, Aria continuă să se joace cu focul – se îndrăgostește și-și părăsește iubitul mai iute decât ai spune „Da”. Îmi și imaginez cu cine va avea următoarea relație-încă un artist, încă un băiat tipic de la Rosewood Day – și cum se va termina. Asta, desigur, dacă nu-i pun eu capăt în locul ei.

Asta-i necazul cu fetele cu mofturi de artiste. Tratează viața ca pe-o pânză goală, pictând ceva

nou peste pașii lor incorecți și neînvățând niciodată din greșeli. Fiecare bărbat nou și fiecare alt oraș nu sunt decât ocazii de a încerca să fie o altă persoană. Dar să te muți în Islanda nu înseamnă că refaci o familie destrămată; să vopsești o rochie retro în culoarea lămâii verzi nu o transformă într-o ținută fabuloasă pentru balul de absolvire; și nimic-absolut nimic – nu le absolvă pe Aria și prietenele ei de ceea ce au făcut.

Luna de miere s-a terminat, Aria. Realitatea își va scoate colții.

Asta trebuie să afle și Spencer. Ea încă mai speră că poate s-o ia de la început cu familia ei destrămată. Dar nu vă faceți griji, draguțele mele. Spencer e pe cale să afle că nu toată lumea merită – și nici nu are parte – de un An Nou fericit...

A.